

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

GEWONE ZITTING 2004

Nr. 2

INTEGRAAL VERSLAG

VERGADERING VAN MAANDAG 19 JULI 2004

AVONDVERGADERING

INHOUD

BERICHTEN VAN VERHINDERING	3
SAMENSTELLING VAN DE RAAD EN HET COLLEGE	3
DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS VERKOZEN IN HET BRUSSELSE HOOFDSTEDELIJK GEWEST.....	4
BENOEMING VAN HET BUREAU (R.v.O. artikel 3)	4
MOTIE VAN ORDE (R.v.O. artikel 31, punt 1,h en punt 2)	
Stemming	5
VOORSTEL TOT WIJZIGING VAN HET REGLEMENT (R.v.O. art. 71)	
Algemene bespreking	6
Stemmingen	6
BENOEMING VAN HET BUREAU(R.v.O. artikel 3)	6
TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER	6
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	7

MEDEDELINGEN.....	8
BENOEMING VAN DE COMMISSIES.....	8
BELEIDSAKKOORD 2004-2009 VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE	
Bespreking.....	8
<i>(Sprekers: de heren Guy Vanhengel, collegevoorzitter, Dominiek Lootens-Stael, mevrouwen Carla Dejonghe, Adelheid Byttebier, de heer Fouad Ahidar, mevrouw Brigitte De Pauw, de heren René Coppens, Johan Demol, mevrouw Valérie Seyns, de heren Erland Pison, Sven Gatz, Steven Vanackere, mevrouwen Els Ampe, Marie-Paule Quix, de heer Pascal Smet, lid van het college en mevrouw Brigitte Grouwels, lid van het college)</i>	

MEDEDELINGEN

De voorzitter.– Bij brief van 6 juli 2004 deelt de Voorzitter van het "Parlement de la Communauté Française" mee dat het "Parlement de la Communauté Française" zich ter vergadering van 6 juli 2004 heeft geconstitueerd.

Bij brief van 14 juli 2004 meldt de CD&V-fractie dat mevrouw Brigitte De Pauw is aangeduid als fractievoorzitter. In hetzelfde schrijven wordt meegedeeld dat de fractie de naam CD&V zal dragen.

BENOEMING VAN DE COMMISSIES

De voorzitter.– Het Uitgebreid Bureau stelt voor de volgende commissies te benoemen :

- commissie voor Algemene Zaken, Financiën en Begroting
- commissie voor het Reglement
- samenwerkingscommissie met de Vlaamse volksvertegenwoordigers in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest
- commissie voor cultuur, sport en jeugd
- commissie voor onderwijs en beroepsopleiding
- commissie voor welzijn, gezondheid en senioren

Elke commissie zal op basis van de evenredige vertegenwoordiging samengesteld zijn uit 5 effectieve en 5 plaatsvervangende leden. De verdeling over de fracties is als volgt: 2 Vlaams Blok, 1 VLD, 1 SP.a-spirit en 1 CD&V. (*Instemming*)

De fracties wordt verzocht schriftelijk mee te delen per commissie welke leden zij voordragen als effectieve en als plaatsvervangende leden.

BELEIDSAKKOORD 2004-2009 VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

Bespreking

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Ik wil vooreerst namens het College de voorzitter feliciteren met zijn aanstelling. Het College is ervan overtuigd dat onder zijn kundige leiding de werkzaamheden van de Raad opnieuw op een efficiënte en bovendien stijlvolle en aangename wijze zullen worden verzekerd en dat, mede onder zijn impuls, de Raad op een constructieve en bij wijlen innovatieve wijze het beleid van de Vlaamse Gemeenschap zal inspireren en - uiteraard - controleren.

Ik kan nu ook de bevoegdheidsverdeling in het College meedelen. Collegelid Brigitte Grouwels wordt bevoegd voor Welzijn, Gezondheid en Personeel. Collegelid Pascal Smet wordt bevoegd voor Cultuur, Sport en Patrimonium. Ikzelf zal het voorzitterschap van het College waarnemen en neem de bevoegdheden Onderwijs, Begroting en Opleiding tot Werk op mij.

We beleven thans een primeur. Voor het eerst zal de Raad van de VGC, in zijn nieuwe én uitgebreide samenstelling, samen zitting houden met de Brusselse gekozenen in het Vlaams Parlement. Het is me dan ook een genoegen u, namens het College, het zogenaamde Zomerakkoord van de VGC te mogen toelichten.

Aangezien de tekst de voorbije dagen in overleg met de Raad, al werd verspreid om vanavond nog de bespreking ervan mogelijk te maken, zal ik mijn voorstelling beperken tot de krachtlijnen en de belangrijkste klemtonen van het akkoord.

De zomer is het seizoen van de oogst en van de zon, van het licht en van natuurlijke warmte, het jaargetijde van groei en vruchtbare bloei. De VGC kiest resoluut voor de zomer, ver weg van de kilte van de winter.

Het Zomerakkoord, dat, mits de steun van de Raad, het beleid van de VGC zal schragen, kreeg als titel: "De Vlaamse Gemeenschapscommissie, partner in stedelijk beleid". Hiermee is alvast een eerste belangrijke rode draad getrokken, die dwars doorheen de bevoegdheidssferen van de VGC loopt.

Vanhengel

De voorganger van de VGC is ooit ontstaan vanuit de reële nood aan plaatsvervangend Vlaams initiatief in Brussel. De NCC en later de VGC namen aldus belangrijke opdrachten op zich, ingegeven vanuit een noodzakelijke en volkomen eerbare overlevingsstrategie, ten behoeve van, in eerste instantie, de Vlaamse gemeenschap in de hoofdstad.

In het licht van onder andere de erg ingrijpende sociologische evoluties in de hoofdstad is de VGC haar opdracht gaandeweg in een ruimere context gaan plaatsen, met uiteraard blijvende prioritaire aandacht voor de plaats van de eigen gemeenschap in onze stad.

Die verruiming van het beleidsperspectief van de VGC vormde één van de voornaamste uitgangspunten van de beleidsverklaring van 1999. Thans doet de VGC een nieuwe stap, waarbij de klassieke, plaatsvervangende rol wordt aangevuld met een rol als partner bij het ontwikkelen en het voeren van een stedelijk beleid.

De VGC stelt een aantal strategische uitgangspunten op, die te vertalen zijn in operationele doelstellingen. Om die doelstellingen conform de afgesproken strategische aspiraties te kunnen verwezenlijken, beschikt de VGC over financiële middelen en een administratie die het uitgestippelde beleid voorbereidt, ondersteunt en uitvoert.

Een strategische doelstelling van de VGC is en blijft het kwantitatief en kwalitatief uitbouwen van Nederlandstalige netwerken, met bijzondere aandacht voor de uitbouw van gemeenschapsinfrastructuur en een deskundig gestuurde promotie van het aanbod aan Vlaamse gemeenschapsvoorzieningen en -initiatieven in de hoofdstad.

De VGC wil tevens de plaats van het Nederlands versterken, ook vanuit een internationaal perspectief in de hoofdstad.

Diversiteit, gestoeld op openheid en wederzijds respect, erkent de VGC als een troef en maakt deel uit van de beleids- en bedrijfscultuur van de instelling.

Die laatste strategische doelstelling van de VGC is ingegeven door de partnerschapsgedachte. De VGC is gewonnen voor complementaire samen-

werking met diverse partners. Die ambitie komt voor het eerst zo sterk tot uiting in het Zomerakkoord.

Een bevoorrechte partner is en blijft de Vlaamse Gemeenschap, waarmee de VGC een taakverhouding wil afspreken en meer systematisch overleg organiseren. Ook de consequente toepassing en de verfijning van de 300.000-norm is voor de definiëring van een Vlaams gemeenschapsbeleid in de hoofdstad van cruciaal belang. Ten slotte wil de VGC met de Vlaamse Gemeenschap haar beleid sterker wetenschappelijk en statistisch onderbouwen, wat ons onder meer moet toelaten om proactiever te werk te gaan.

De VGC wil de samenwerking met de Brusselse gemeenten en OCMW's aanzwengelen. Interessante aanzetten daartoe zijn al gegeven, onder andere in het kader van het Lokaal Cultuurbeleid. Wellicht kan een samenwerking op het vlak van Lokaal Sociaal Beleid volgen.

Ook samenwerking met andere Gemeenschappen en Gemeenschapscommissies, in de eerste plaats op cultureel vlak, moet kunnen worden ontplooid. Een grotere betrokkenheid van de VGC is ook gewenst in gewestelijke herwaarderings- en investeringsprogramma's.

De VGC heeft haar beleid steeds ontwikkeld in samspraak met een brede waaier aan spontane initiatieven en georganiseerde netwerken en zal dat blijven doen.

Om al die strategische doelstellingen te realiseren, beschikt de VGC over financiële middelen, die worden besteed aan gewone en buitengewone uitgaven, en over een administratie.

De voorbije legislatuur zijn, ten gevolge van recente institutionele hervormingen, de inkomsten van de VGC fors gegroeid. Die bijkomende middelen, die terug te vinden zijn in enkele fondsen, werden grotendeels bestemd voor eenmalige, buitengewone uitgaven inzake onderwijs, sport en welzijn.

Het College zal het groeiritme van de uitgaven afstemmen op dat van de inkomsten. Het zal daartoe onder andere een geïntegreerd personeelsbeleid voeren. Een externe financiële audit moet de inkomsten- en uitgavenstructuren van de VGC doorlichten en een nieuw meerjarenplan infrastructuur

Vanhengel

zal het budgettaire beleid in de buitengewone dienst in kaart brengen.

Het College zal ook een doelmatigheidsanalyse laten uitvoeren. Een centralisatie van de diensten moet voor een rationalisering van de werkingskosten zorgen. Bijzondere aandacht gaat naar de vorming van het personeel en de invoering van mandaatfuncties aan de top van de administratie.

De strategische doelstellingen die het College zal hanteren, worden vertaald in operationele doelstellingen. De aanzetten daartoe zijn terug te vinden in het Zomerakkoord.

Ik overloop de diverse beleidsdomeinen terzake en stip de voornaamste beleidsopties aan. Straks zullen de andere collegeleden concrete vragen in verband met hun beleidsdomeinen beantwoorden.

Inzake Cultuur, de voorbije jaren werd een aantal belangrijke culturele projecten uitgetekend. De verbouwing van de KVS en de bouw van een jeugdtheater Bronks zijn er hier twee van. Die zware investeringen zullen in de volgende jaren de uitstraling van Brussel als cultuurstad nog vergroten. Die dossiers worden ook meegenomen in het overleg met de Vlaamse Gemeenschap. Er gaat tevens meer aandacht naar hedendaagse dans en multimediale kunsten.

Ook de amateurkunsten krijgen een vaste plaats in het kunstenbeleid. De structurele verankering van het beleid inzake volkstaal en –cultuur zal onder andere vertaald worden in een residentiële plaats voor het *Brussels Volkstejoeter*.

De ondersteuning van het verenigingsleven blijft een zeer belangrijke opdracht van de VGC. En uiteraard blijven ook de Gemeenschapscentra daar een onmisbare rol behartigen ten aanzien van het verenigingsleven. Door het voeren van een algemeen personeelsbeleid willen we ervoor zorgen dat de Gemeenschapscentra over voldoende werkingsmiddelen kunnen blijven beschikken.

In gemeenten waar geen Nederlandstalige bibliotheek is, zal de VGC zelf instaan voor een aangepaste bibliotheekvoorziening, bijvoorbeeld in de vorm van een filiaal.

Sport is en blijft een zeer belangrijk aandachtspunt in het beleid van de VGC. De inhaalbeweging inzake de bouw van sportinfrastructuur wordt resoluut doorgetrokken. De bouw van twee nieuwe sportzalen komt er al zeker aan, met name in Schaarbeek en in Anderlecht. De expliciete aandacht voor de toegankelijkheid van sportinfrastructuur voor mensen met een beperkte mobiliteit wordt voortgezet, aangevuld met een bijzondere inspanning voor sport voor meisjes en voor een vlottere doorstroming van Brusselse sporters naar topsportstatuten.

De VGC heeft de problematiek van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel steeds sterk ter harte genomen en zal dat ook blijven doen. Door te investeren in degelijke pedagogische omkaderingsprogramma's voor directies en leerkrachten enerzijds - bijvoorbeeld Voorrangsbeleid Brussel, Taalvaart en het Nascholingscentrum - en door verder werk te maken van een sterk investeringsbeleid in schoolinfrastructuur anderzijds, willen we die operationele doelstelling waarmaken. Die massale inhaaloperatie inzake de renovatie van onze onderwijsinfrastructuur zal worden herhaald.

In het verlengde van het gewestelijke regeerakkoord zal er prioritaire aandacht gaan naar de opwaardering van het technische en beroepssecundair onderwijs en van opleidingen en opleidingsprogramma's die toegang verschaffen tot de arbeidsmarkt.

Er komt een 'Huis van het Onderwijs', hartje Brussel, waar alle expertise inzake het Nederlandstalig onderwijs in Brussel wordt samengebracht in een *center of excellence*. Ook de Brusselse leerkrachten en directies zelf zullen sterker worden betrokken bij de hoofdstad, tevens het 'natuurlijke biotoop' van hun leerlingen.

Vanuit het pas opgerichte 'Huis van het Nederlands' ten slotte zal de VGC meewerken aan de uitbouw en de coördinatie van het aanbod aan opleidingen Nederlands als tweede taal, de zogeheten NT2-opleidingen, en aan projecten voor Nederlandse taalondersteuning voor bijvoorbeeld leerlingen in het deeltijds onderwijs en voor andere nieuwe, specifieke doelgroepen.

Inzake Welzijn en Senioren zal in de toekomst veel aandacht gaan naar de gefaseerde uitbouw van zogeheten 'Woonzorgzones'. In elk van die zones si-

Vanhengel

tueert zich een ‘zorgkruispunt’, dit wil zeggen de centrale draaischijf van ouderenvoorzieningen, inclusief lokaal dienstencentrum, dagverzorgingscentra, diensten voor gezinszorg enzovoort. Hiermee wil de VGC mee de thuiszorg bevorderen. In het licht hiervan is uiteraard ook de verdere opvolging van een verruimde toepassing van de Vlaamse zorgverzekering van groot belang.

Ook wat de uitbouw van een Nederlandstalig zorgnetwerk betreft, is in Brussel ook voor de VGC nog heel wat werk te verrichten. Als Nederlandstalige zorgbehoevende kan je niet altijd en niet overal terecht in je eigen taal in Brussel. Of soms net wel, maar dan weet men het niet noodzakelijk.

Een digitaal zorgnetwerk zal verder worden ontwikkeld. Dat is in feite een groot en gevarieerd bestand van zorgverstrekkers in de hoofdstad, waar men in het Nederlands terecht kan.

Naast het virtuele zorgnetwerk werkt de VGC uiteraard ook mee aan de uitbreiding van het reële zorgnetwerk, in het bijzonder van de eerstelijnsgezondheidszorg, de thuisgezondheidszorg en wijkgezondheidscentra als alternatief voor de overconsumptie van de spoeddiensten.

De VGC wil deze regeerperiode ook een nieuw ‘Peuterplan’ opzetten. Het ‘Peuterplan bis’ verwijst naar de massale investering in de bouw van Vlaamse kinderdagverblijven in Brussel, die in de jaren zeventig van de voorbije eeuw geschiedde. Anno 2004 worden wij geconfronteerd met een steeds sterkere bevraging van onze kinderdagverblijven, met lange wachtlijsten tot gevolg. Er tekenen zich ook nieuwe behoeften af voor meer flexibele opvangmogelijkheden, bijvoorbeeld avondopvang, nachtverblijven en zo verder. De VGC wil hieraan sterke, toekomstgerichte impulsen geven, die het aanbod uitbreiden en veelzijdiger maken.

Ten slotte wil ik het nog over het grootscheepse communicatieproject van de Vlaamse Gemeenschapscommissie én de Vlaamse Gemeenschap in het hart van Brussel hebben. De VGC kocht recent het Monnaiehuis aan: dat is het eigentijdse gebouw naast de Muntshouwborg, waar nu al de Hoofdstedelijke Bibliotheek of HOB is gevestigd. De HOB wordt allereerst fors uitgebreid en vormt de kern van het toekomstige informatie-, communica-

tie- en onthaalcentrum van de Vlaamse gemeenschap in Brussel. De bedoeling is van dit grote gebouw een bruisend en levendig centrum te maken waar men terecht kan voor alle mogelijk informatie over Vlaamse initiatieven, overheden en vormen van dienstverlening in de hoofdstad, inclusief een cultuurbalie, een welzijnsbalie, een onderwijsbalie enzovoort. Het moet eveneens uitgroeien tot een ontmoetingscentrum en een centraal trefpunt voor bijvoorbeeld bezoekersgroepen uit Vlaanderen, die naar Brussel komen. Van hieruit wil de Vlaamse gemeenschap in Brussel ook over Brussel naar Vlaanderen communiceren. Een projectontwikkelaar tekent het centrum nu uit, waarna het zal worden gerealiseerd.

Ons project is uitgeschreven. Aan ons om het nu samen uit te voeren. Brussel, de Vlaamse gemeenschap in haar hoofdstad en alle andere Brusselaars kunnen er alleen maar beter van worden.

De voorzitter.– Het Uitgebreid Bureau besliste de volgende spreektijden te hanteren voor de VGC-raadsleden: 15 minuten spreektijd voor elke fractievoorzitter, 10 minuten spreektijd voor een tweede gemandateerde spreker van elke fractie, 5 minuten spreektijd voor alle andere leden van de Raad. Voor de zes Vlaamse parlementsleden geldt 5 minuten spreektijd per fractie.

De Vlaamse parlementsleden van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest krijgen het woord na de VGC-raadsleden. (*Instemming*)

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Deze Raad, dit mini-parlement voor Brusselse Vlamingen, zou een afspiegeling moeten zijn van de ideologische krachtverhoudingen bij de Brusselse Vlamingen zelf. Dat is namelijk democratie. Deze vergadering is dat echter manifest niet. Wanneer ik de samenstelling van deze vergadering bekijk, dan merk ik dat hier slechts twee strekkingen vertegenwoordigd zijn: het Vlaams Blok en de anderen. Die ‘anderen’ is dan een amalgaam van allerhande partijen en partijtjes die zijn verworden tot een soort van smaakloze eenheidsworst, gekenmerkt door ideologische vervlakking of zelfs een totale afwezigheid van iedere vorm van ideologie, buiten dan misschien de ideologie van de eigen portefeuille. Het is een samengaan van de christen-democraten van CD&V met de vrijmetselaars van VLD en SP.a, van meer conservatieve VLD’ers met de stalinisten van groen. Het is een groot kiezersbedrog,

Lootens-Stael

want door het systeem van lijstverbindingen wist de Vlaams-Brusselse kiezer niet eens meer op wie hij stemde. Door dat systeem van lijstverbindingen hebben overtuigde antisocialistische christen-democraten misschien mee een socialist in de regering gestemd. Of omgekeerd.

Kortom: het was een groot kiezersbedrog waarbij de traditionele machtspartijen op de meest schaamteloze manier de wensen en intenties van de kiezers hebben genegeerd, met slechts één doel voor ogen: zoveel mogelijk macht vergaren en behouden. En dan hebben we het nog niet eens over de kartellijsten zelf: belgicisten van de oude stempel, zoals Jos Chabert, die hand in hand naar de kiezer trekken met Vlaamse republikeinen van de NV-A. Of de VLD, de partij van het grootkapitaal, die zich in een kartel aanbiedt met VIVANT, een partijtje van een oud-amadees. Of de SP.a die erin slaagt geen enkele socialist in haar fractie te tellen. Over kiesbedrog gesproken!

De pers, met het regimeblad *Brussel Deze Week* op kop, spreekt over de Brusselse en Vlaams-Brusselse coalities zoals over de Olijfboomcoalitie. Een zeer manke vergelijking uiteraard. Een olijfboom is wat hij is vanuit welke hoek je hem ook bekijkt. Het is en blijft een olijfboom, een boom met slechts één soort vruchten. Deze coalitie verschilt echter van kleur, afhankelijk van de hoek waaruit je ze bekijkt. Het is een hutsekluts van allerhande uitgevlakte en inhoudsloze partijen, kartels en samenwerkingsverbanden. Dit is geen olijfboomcoalitie maar een bukari-coalitie, genoemd naar de vies smakende witte brij, die bijvoorbeeld de gevangenen in de Goelag-archipels te eten kregen. Ook zij waren trouwens de gevangenen van een links en dus antidemocratisch regime, net zoals de Brusselse Vlamingen weerom voor vijf jaar de gevangenen van een links en dus antidemocratisch regime dreigen te worden.

Een goed voorbeeld waartoe deze inhoudsloze en smakeloze brij kan leiden, is de positie van de stalinistische partij Groen. Groen zit zagezegd in de oppositie in Brussel, maar hier in de VGC zit ze de facto mee in de meerderheid. Ook in het Brussels Parlement is dat het geval.

De hutseklutscoalitie heeft dus een zogenaamd Zomerakkoord uitgedokterd. Het woord 'Zomer-

akkoord' doet me trouwens denken aan het liedje van Gerard Cox: "t Is weer voorbij die mooie zomer. Je dacht dat er geen einde aan zou komen." Inderdaad, als men het Zomerakkoord leest, denkt men dat er geen einde kan komen aan de mooie beloftes, maar voor men het weet, zijn die al lang weer vergeten. We hebben dat al meegemaakt in 1995 en in 1999. Ook toen waren er prachtige, dichtertelijke teksten, maar helaas werden de mooie beloftes zeer snel weer vergeten en nooit ingelost. Het Zomerakkoord doet me eveneens denken aan een kunstwerk in een commissiezaal van het Vlaams Parlement met de tekst "De Eeuwige Wederkeer van Hetzelfde". Ook in het Zomerakkoord staan veel intenties, maar weinig concrete zaken.

Om te beginnen is het uitgangspunt helemaal verkeerd. Deze coalitie blijft hardnekkig spreken over een doelgroep van 300.000 mensen in Brussel. Ik begrijp dat zij graag de schijn hoog houdt, maar de werkelijkheid is toch net iets anders. In Brussel halen alle Vlaamse lijsten samen nog geen 63.000 stemmen. Laat ons dus even ernstig blijven en dat droomgetal van 300.000 laten voor wat het is. Tenzij met dat getal niet de Vlamingen in Brussel, maar die groep mensen die de laatste decennia de facto uw echte doelgroep is geworden, wordt bedoeld: de vreemdelingen en vluchtelingen, die voor 99 procent Nederlandsonkundig zijn of soms zelfs neerkijken op de Vlamingen. Dat u liever aan hen uw geld besteedt dan aan de Brusselse Vlamingen, is inderdaad al langer dan vandaag geweten. Ik lees immers in uw Zomerakkoord dat de interculturaliteit deel blijft uitmaken van de beleidscultuur van de VGC en van de instellingen en organisaties die gesubsidieerd zullen worden. U zet met andere woorden gewoon 'de eigen volk laatst'- politiek van de vorige monstercoalitie gewoon voort, waarbij geld van Vlaamse verenigingen wordt afgenomen om het door te sluizen naar Ghanezen of Bantoes of naar verenigingen die kritiekloze slippen dragers van het regime zijn. Kritische verenigingen van Brusselse Vlamingen moeten echter zelf hun plan maar trekken.

Ook met het welzijnsbeleid gaat u zwaar uit de bocht. Iedereen weet dat er voor onze Vlaamse senioren in Brussel veel te weinig zorgmogelijkheden zijn. Maar volgens uw Zomerakkoord moet er in de eerste plaats meer aandacht besteed worden aan de interculturalisering van de zorg. Dus weerom: de Vlamingen kunnen stikken.

Lootens-Stael

Nochtans stelt u in uw akkoord terecht dat de financiële middelen voor de VGC geen onuitputtelijke bron zijn. Er wordt met het oog op de toekomst terecht gewag gemaakt van een rationalisering van het personeelsbestand, van een reductie van de huisvestingskosten, van het beperken van de leningsmachtiging én van het afstoten van een aantal beleidsopties. Als u ergens kan op besparen zonder uw echte doelgroep – de Brusselse Vlamingen – te treffen, dan is het wel op al die onzinnige ‘multicultoestanden’. Die zaken behoren niet tot de taak van de VGC en kunnen worden afgestoten teneinde de nodige budgettaire besparingen te kunnen doorvoeren om de kerntaken van de VGC naar behoren te vervullen.

Voor de rest blinkt dit Zomerakkoord helaas uit in vaagheid en nietszeggenheid. De VGC zal haar personeel aanmoedigen om in Brussel te komen wonen. Op welke manier? Hoe zal dit concreet gebeuren? Welk budget is er voorzien?

De VGC zal een grotere betrokkenheid bewerkstelligen van het Nederlandstalig studentenleven in de hoofdstad bij het culturele leven in Brussel. Hoeveel vager kan je zijn? Wat zal de VGC concreet doen? In welke tijdspanne? Met hoeveel geld? Hoe zal dit gefinancierd worden? Allemaal antwoorden die u in uw nietszeggenheid wijselijk overslaat. Veel beloven en niets geven doet de zotten in vreugde leven....

Bij deze beleidsverklaring moeten we jammer genoeg ook vaststellen dat inzake de immense problemen voor het Nederlandstalig onderwijs er weerom geen krachtadige beleidsdaden in het vooruitzicht worden gesteld. De grote problemen waarmee het Nederlandstalige onderwijs in Brussel te kampen heeft, zijn gekend: de scholen worden overspoeld door Franstaligen en vreemdelingen die het Nederlands niet of nauwelijks machtig zijn, met alle gevolgen van dien voor de kwaliteit van dit onderwijs. U heeft het in uw Zomerakkoord over: “*het succesverhaal van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel*”. Waar in 1980 nog 72 procent van de kleuters in het Nederlandstalig onderwijs uit een Nederlandstalig gezin kwam, is dit nu gedaald tot amper 12 procent! De “Vlaamse” school in Koekelberg telt maar liefst 28 nationaliteiten en 99 procent van de zowat 200 leerlingen zijn vreemdelingen. In een interview in het tijdschrift ‘De Pla-

too’ van het gemeenschapscentrum van Koekelberg verklaarde de schooldirectrice: “zo werd een mama door de andere mama's aan de schoolpoort weggestuurd omdat ze blond was en geen hoofd-doek droeg.” en wat verder: “Marokkaanse mannen vergaderen niet met vrouwen. Zo wordt het oudercomité opgesplitst in twee groepen: de papa's vergaderen met de meesters, de mama's met de juffen”.

Dat is de realiteit achter uw succesverhaal: Vlaamse kinderen ontvluchten het Nederlandstalig onderwijs en als ze niet vluchten worden ze wel weggepest. Ook vrouwen zijn voor vele islamitische vreemdelingen tweederangs mensen die apart moeten vergaderen. In plaats van op te treden tegen dat soort van discriminerende houdingen geeft de VGC daaraan toe en moeten onze Vlaamse ouders en leerkrachten zich maar schikken naar de wensen en de eisen van de vreemdelingen. U noemt het een succesverhaal, ik noem dat een regelrechte schande en een catastrofe!

Het nieuwe inschrijvingsstelsel zal alvast een maat voor niets blijken, wanneer het gaat over het garanderen van een plaats in een Nederlandstalige school voor Nederlandstalige kinderen, wel integendeel. Zelfs de propagandakrant *Brussel deze Week* moest reeds erkennen dat de tussenperiode tussen september en 10 januari vooral bedoeld is om de ouders van anderstalige leerlingen beter te kunnen informeren. De toepassing vanaf eind januari van het systeem-Verstegen is een lachertje, want die regeling geldt enkel wanneer de grens van 26,8 procent Nederlandstalige leerlingen niet bereikt is. Amper 26,8 procent! Het is niet meer dan logisch dat een meerderheid van de leerlingen in de Vlaams-Brusselse scholen Nederlandstalig is.

Kortom, de nieuwe inschrijvingsregeling zal op geen enkele manier een einde maken aan de nachtelijke rijen van verkleumde Vlaamse ouders die Sovjetsgewijs urenlang staan te wachten in de hoop hun kinderen alsnog in een Vlaamse school in Brussel te kunnen inschrijven. Evenmin zal de aanwezigheid van zowat 75 procent Franstaligen en vreemdelingen die het Nederlands vaak totaal niet machtig zijn ertoe bijdragen dat de kwaliteit van het onderwijs opnieuw in stijgende lijn zou gaan. Het Nederlandstalig onderwijs in Brussel heeft nood aan een krachtadig beleid waarbij Vlaamse kinderen absolute voorrang krijgen. Maar daar is uiteraard politieke moed en wil voor nodig; en het

Lootens-Stael

valt te vrezen dat deze bukari-coalitie daar niet over beschikt. In het Zomerakkoord is er alvast geen woord over terug te vinden!

Integendeel, het ziet ernaar uit dat in het Nederlandstalig onderwijs onze Vlaamse kinderen achteruitgesteld zullen blijven worden. Ik lees dat de basisscholen met een hoge gok-concentratie of een hoge “kansarmoede”-indicator op veel meer subsidiëring dan andere scholen zullen kunnen rekenen. Kortom, scholen waar ondanks alles toch nog wat Vlamingen zitten, mogen rustig verder blijven vervallen. Zolang de kinderen van de vreemdelingen het maar goed hebben, is alles in orde.

In uw hoofdstuk over de zorgverzekering lees ik dat de Vlaamse toegankelijkheid in de voorzieningen gewaarborgd dient te zijn. Je moet maar durven!

Eenzijds zorgen de traditionele machtspartijen er mee voor dat de bestaande taalwetten – die de tweetaligheid wél garanderen – worden overtreden, en dat met het nieuwe taalwetovertreedingsakkoord er geen enkele manier meer is om de tweetaligheid van het personeel af te dwingen. Anderzijds komt u hier zeggen dat de tweetaligheid dient gewaarborgd te worden. Het zijn net VLD, SP.a en CD&V die ervoor gezorgd hebben dat de tweetaligheid in Brussel verder wordt afgeschaft. Voor dit soort houdingen bestaat maar een woord: hypocrisie. Wanneer u op pagina 34 van uw Zomerakkoord schrijft dat een Nederlandstalige met zijn zorgaanvraag nog steeds niet overal in zijn eigen taal terecht kan in Brussel; dan is dat in de eerste plaats jullie eigen verantwoordelijkheid! Het bereikte compromis is de facto een voortzetting van de taalhoffelijkheidsakkoorden, die eigenlijk taalwetovertreedingsakkoorden waren. Taalwetovertreedingsakkoorden waar de Raad van State nota bene serieus brandhout van gemaakt heeft in het verleden. De Raad van State bevestigde dat de vele honderden aanstellingen in de gemeenten en OCMW's totaal onwettig waren. En wat merken we nu: ook met het nieuw bereikte taalakkoord kunnen de onwettelijke contractuele aanwervingen van eentaligen gewoon verder gaan. Meer nog... de stok achter de deur die er vroeger nog bestond, valt nu helemaal weg. Eentalige contractuelen dienden in het verleden nog binnen de twee jaar een bewijs van tweetaligheid te behalen – een maatregel die in de prak-

tijk echter helemaal niet afdwingbaar bleek, omdat deze periode van twee jaar telkens opnieuw verlengd werd met nog eens twee jaar. Deze vereiste wordt nu helemaal geschrapt. Eentalige contractuelen kunnen op geen enkele manier meer worden verplicht om ook maar de minste inspanning te leveren om tweetalig te worden.

Het zogenaamde compromis dat ons in de maag wordt gesplitst door de zogezegd Vlaamse onderhandelaars is dus in wezen een achteruitgang tegenover de vroegere situatie.

Tot slot nog een kort woordje over uw hoofdstuk etnisch-culturele minderheden. Volgens de nieuwe – en dus de oude – meerderheid hier moet het zogenaamde interreligieus en levensbeschouwelijke platform ‘Hoopvol Brussel’ verder worden uitgebouwd. Via dit platform zouden religieuze leiders hun achterban moeten trachten kalm te houden bij rellen en straatgevechten.

In een normale westerse samenleving is dit de taak van de ordediensten, en heeft ieder zich te plooiën naar de directieven van die ordediensten. Blijkbaar hebben voornamelijk islamitische jongeren nogal wat problemen om het gezag van onze ordediensten te aanvaarden en aanvaarden ze enkel maar het gezag van hun religieuze leiders. In een rechtstaat is dit onaanvaardbaar, maar de VGC ziet er blijkbaar geen graten in. In plaats van duidelijk te stellen dat wie hier verblijft zich dient aan te passen aan onze zeden en gewoonten worden er nog maar eens toegevingen gedaan. Dit is onaanvaardbaar. Voor wie zich niet wenst aan te passen aan de gebruiken en de wetten in dit land is er slechts één oplossing mogelijk: en dat is niet een of ander interreligieus platform, maar wel een enkele reis terug. Wij wensen geen imams of mollahs die in onze westerse straten de taken van onze eigen ordediensten overnemen.

Ik concludeer: ik heb hier en daar een paar hoopvolle woorden gehoord in deze beleidsverklaring, bijvoorbeeld dat “het Nederlands moet bevestigd worden als drager van informatie en van cultuur.” Indien deze boodschap niet van deze meerderheid zou komen, zou ik hoopvol gestemd zijn. Jammer genoeg komt het van mensen die tijdens de voorbije legislatuur exact het tegenovergestelde hebben gedaan. Zo heeft het College uit de basisdoelstellingen van de gemeenschapscentra nét die passage geschrapt die verwees naar het versterken en het

Lootens-Stael

uitbouwen van de Nederlandse cultuur. Dit moest blijkbaar niet in de beleidsbrief of de verordening inzake de gemeenschapscentra worden opgenomen. Nu komt het College vertellen dat het Nederlands als drager van informatie en cultuur zal bevestigd worden! Ik geloof dit niet want het College doet net het omgekeerde van wat het belooft. Dit is trouwens de rode draad van dit Zomerakkoord, voor zover die al zou bestaan. Het mag dan ook niet verbazen dat het Vlaams Blok niet akkoord gaat met deze beleidsverklaring en zal dus tegen stemmen.

Mevrouw Carla Dejonghe.– Het Zomerakkoord draagt als titel ‘De Vlaamse Gemeenschapscommissie, partner in een stedelijk beleid’. Deze titel heeft al heel wat bedenkingen opgeroepen. De naam is, gezien het weer van de voorbije weken, duidelijk gekozen door iemand met gevoel voor humor. In tegenstelling tot het Vlaams Blok wil ik echter verwijzen naar het lied van Rob De Nijs “*En het werd zomer*” of beter nog : het wordt zomer.

Het is uiteraard niet mijn bedoeling om gedetailleerd in te gaan op het akkoord. De volgende jaren zal immers uitvoerig teruggekomen worden op de deelaspecten ervan. Als fractievoorzitter wil ik echter wel een aantal klemtonen en belangrijke punten nader toelichten.

De bevoegdheden van de VGC zijn onderwijs, welzijn en cultuur. Het zijn de beste middelen om onze Vlaams-Brusselse bevolking naar een betere levensstandaard te begeleiden. Ze zijn tegelijk een ideaal aanspreekpunt voor de andere bevolkingsgroepen in deze stad.

De jongste bestuursperiode werd, dankzij de door het Lambermont- en Lombardakkoord ter beschikking gestelde nieuwe middelen, de mogelijkheid geboden om nieuwe initiatieven te nemen. Deze initiatieven waren vooral zichtbaar op het vlak van het onderwijs. Het spreekt voor zich dat deze inspanningen moeten voortgezet worden. Daarnaast lijkt het me onontbeerlijk dat er, net zoals dit voor onderwijs en cultuur gebeurde, nu ook bijzondere inspanningen geleverd worden voor de Vlaamse Brusselaars op het vlak van welzijn.

Als oud-voorzitter van een gemeenschapscentrum ben ik me ervan bewust dat de inspanningen van de beroepskrachten en de vrijwilligers tot schitterende resultaten hebben geleid. Ze doen dit trouwens nog altijd. Gemeenschapscentra werken aan de basis en laten de mensen zich thuis en nuttig voelen. Gemeenschapscentra zijn ontmoetingsplaatsen voor verenigingen en individuen, verspreiden allerhande informatie, hebben een mooi cultuuraanbod en werken drempelverlagend op het vlak van participatie.

De splitsing die in het regeerakkoord werd gemaakt tussen de kosten voor het personeel en de werkingskosten lijkt me ideaal om de vroegere problemen rond de financiering van de gemeenschapscentra voortaan te vermijden. Een eventuele herschikking van het personeelsbeleid kan zeker niet gepaard gaan met een inperking van de middelen die bedoeld zijn voor de werking. Voor de infrastructuur van de gemeenschapscentra is het belangrijk dat er ook na 2005 voorzien wordt in een infrastructuurkrediet. Er moeten immers tal van verbouwingen aan de gemeenschapscentra uitgevoerd worden.

Sinds de vorige bestuursperiode werden gemeenten betrokken bij het cultuurbeleid. Deze weg moet verder gevolgd worden. Een Vlaamse bibliotheek gecombineerd met een cultuurcoördinator in iedere Brusselse gemeente is zeker geen overbodige luxe. In mijn gemeente merkte ik persoonlijk hoe vernieuwende projecten door onze cultuurcoördinator werden uitgewerkt in samenwerking met het gemeenschapscentrum, de bibliotheek, de academies en de gemeentelijke vzw's. Het is belangrijk dat iedereen zijn eiland verlaat en dat alles geëördineerd wordt.

In de gemeenten waar er nog geen Vlaamse schepen is, moet de VGC een plaatsvervangende rol vervullen, waarbij het contact met ieder gemeentebestuur afzonderlijk wordt geoptimaliseerd. Het blijkt nu dat sommige gemeenten totaal niet vertrouwd zijn met de cultuurwerking van de VGC en met de middelen die zij kan bieden. Het zou jammer zijn indien ze hierdoor de boot missen. Bij vele gemeentebesturen bestaat ook drempelvrees om met de VGC samen te werken. Het blijkt eveneens dat de rechtstreekse band tussen de Cocof en gemeenten momenteel sterker is dan die met de VGC. Hieraan moet gewerkt worden.

Dejonghe

Op het vlak van het onderwijs moeten de inspanningen inzake infrastructuur voortgezet worden. Voor de inhoud van het onderwijs moeten de genomen maatregelen getoetst worden aan de conclusies van mevrouw Deckers. Enkel op deze manier kan de effectiviteit van deze maatregelen nagegaan worden.

De rol van de kinderopvang als voorbereiding tot de peuterschool kan niet voldoende worden ondersteund. Onze kinderopvang is kwalitatief zeer hoogstaand maar wordt momenteel overbevestigd. Initiatieven voor de uitbreiding van het aantal plaatsen in de kinderopvang moeten verder worden gestimuleerd. De VLD-fractie blijft erbij dat peuters onmogelijk aan een taalexamen kunnen worden onderworpen vooraleer men hen toelaat tot het lager onderwijs. Peuters en kinderen leren spelenderwijs. Ze moeten dus spelenderwijs onze taal leren. Dit lijkt me een efficiënt middel om de uitdagingen waarmee ons onderwijs geconfronteerd wordt aan te pakken.

De kwaliteit van het taalonderwijs moet bewaard worden. Op die manier moeten onze schoolkinderen de kans blijven krijgen om hun meertaligheid als troef te blijven uitspelen. Dit vergt echter heel wat inspanningen. Vanuit mijn jarenlange ervaring in het Brussels onderwijs kan ik me in het bijzonder vinden in de extra aandacht die geschonken wordt aan de doorstroming van het basis- naar het secundair onderwijs, aan de inspanningen ten aanzien van het TSO en het BSO en aan de inspanningen om de leerkrachten en directies meer te betrekken bij het cultureel leven van Brussel. Deze laatste moeten grondig geïnformeerd worden over alle in Brussel aanwezig zijnde actoren. In de lerarenopleiding moeten studenten gestimuleerd worden om in het Brussels onderwijs stage te lopen. Op die manier kan men ze de culturele en sociale realiteit van Brussel laten ontdekken. Onze hoofdstad heeft heel wat te bieden. Maar les geven in een grootstad is een veeleisende baan, die in geen enkel pedagogisch handboek staat beschreven.

Het werk van de buitenschoolse opvang is ook zeer belangrijk. Buiten de school en tijdens de vakantie kunnen de kinderen hun Nederlands onderhouden. Uiteraard zijn er nog tal van waardevolle initiatieven.

Ook de sport en de band tussen sport en onderwijs kunnen gebruikt worden om de aantrekkelijkheid en de kennis van de taal te verbeteren. Ik stel met genoeg vast dat er gestreefd zal worden naar een uitbreiding van de samenwerkingsakkoorden rond de sportinfrastructuur. Dit zal in het bijzonder in de scholen gebeuren.

Zoals ik al in mijn inleiding stelde zullen de zwaarste inspanningen op het vlak van welzijn moeten gebeuren. Ik was blij toen ik vernam dat deze Raad een aparte commissie zal oprichten voor de senioren. Aan deze bevolkingsgroep werd in het verleden te weinig aandacht geschonken bij de uitwerking van de projecten die voor hen van groot belang zijn. Vlaanderen heeft de beslissing genomen om alles in het werk te stellen om de senioren langer thuis te laten blijven. Een dergelijke optie tot maximalisering van de thuiszorg is natuurlijk in Brussel veel moeilijker te vervullen. De Vlamingen leven er immers soms erg verspreid. Daarom werden er beleidsopties genomen waarbij thuiszorgcentra werden opgericht. Ik wil er echter wel op aandringen dat, ook al leven er minder Nederlandstaligen, er toch voldoende aandacht zou besteed worden aan de gemeenten in het oosten en zuiden van ons gewest.

Met betrekking tot de zorgverzekering moet ik, samen met u allen, vaststellen dat er zich tot nu toe maar een beperkt aantal Brusselse OCMW's hebben ingeschreven. Met het schaamrood op de wangen stel ik vast dat ook St.-Pieters-Woluwe bij deze gemeenten hoort. Dit is niet correct ten opzichte van al die Vlamingen die sinds jaar en dag hun bijdrage betaald hebben maar die nu niet van deze verzekering kunnen genieten. Dit moet zo snel mogelijk opgelost worden. De in dit Zomerakkoord vastgelegde bijzondere inspanningen moeten gepaard gaan met hernieuwde pogingen tot informatie van de bicommunautaire sector.

Voor het Stedenfonds moet de advieswerking vereenvoudigd en versoepeld worden. De begeleiding van de initiatiefnemers moet uitsluitend verlopen met de ambtenaren van de VGC-administratie.

Voor de werking van de VGC-administratie wenst de VLD-fractie dat men een absolute voorrang verleent aan een financiële audit en een doelmatigheidsanalyse. De negatieve en onaanvaardbare uitvoering van de vorige audit is niet voor herhaling vatbaar. In het algemeen onderschrijven we na-

Dejonghe

tuurlijk de doelstelling om ieder nieuw initiatief naar doelmatigheid te analyseren. Het is ook onze taak om bepaalde initiatieven in vraag te stellen als blijkt dat deze niet het verhoopte succes boeken. Zo kan ruimte worden gecreëerd om nieuwe problemen een antwoord te bieden.

Ten slotte wens ik te benadrukken dat onze fracties alles in het werk zullen stellen om dit zeer ambitieuze Zomerplan te realiseren. U mag van de VLD-fractie een kritische en opbouwende medewerking verwachten.

Mevrouw Adelheid Byttebier.— Vanuit de oppositie zal ik mijn appreciatie geven over dit Zomerakkoord. Die appreciatie gaat over de inhoud. Ik wil er namelijk een erezaak van maken om, vanuit de oppositie, enkel de inhoud van dit akkoord te belichten. Ik zal ook steeds het democratisch functioneren van deze Raad en van de VGC ten volle steunen. Ik heb deze overtuiging steeds behouden. We hebben een goed werkende VGC en een goed werkende Raad nodig. Dat was vroeger zo en is ook nu het geval.

De titel ‘Zomerakkoord, de Vlaamse Gemeenschapscommissie in een stedelijk beleid’ is inderdaad een mooie titel en wekt hoge verwachtingen. De vorige spreekster gelooft er ten volle in. Deze mooie titel moet een krachtadig beleid illustreren. Ik verwacht dus plannen van deze meerderheid over wat zij de komende vijf jaar wil bereiken.

Ik stel vast dat de VGC zich inpast in een stedelijk beleid. Ik verwacht daarom dat de VGC zichzelf gaat plaatsen binnen het stedelijk Brussels beleid. In het eerste deel van het akkoord staat nog meer goed nieuws. Wanneer men het heeft over de context waarin het beleid van de VGC gevoerd gaat worden, wordt effectief de vinger gelegd op de nieuwe tendensen die we voor de volgende vijf jaar kunnen verwachten. Ik denk hier in het bijzonder aan de 19 Brusselse gemeenten. In het eerste hoofdstuk zegt men terecht dat de gemeenten belangrijk zijn. Ze worden tot achtmaal genoemd; men noemt ze zeven keer letterlijk ‘de gemeenten’ en een keer heeft men het over het ‘lokaal bestuur’. Dit is de nieuwe ontwikkeling die we moeten verwachten. De context wordt dus perfect gesitueerd.

Maar het valt me tegelijk op dat bij de doelstellingen de helft van het aantal bladzijden wordt besteed aan de samenwerking tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap, en dat er nog geen half blad lang gesproken wordt over de rol van de gemeenten en de OCMW's. Ze worden niet vermeld bij de uitbouw van netwerken, bij de Nederlandse dragers en bij de diversiteit. Er wordt enkel gezegd dat de gemeenten één van de vele partners zijn. Volgende zin illustreert het verschil tussen de goede schets van de context en de flauwe formulering van de doelstellingen: ‘Het Zomerakkoord van de VGC wil daarom niet alleen de realisaties van de voorbije decennia consolideren, maar ook haar beleidsinstrumenten actualiseren en op maatschappelijke en bestuurlijke veranderingen anticiperen.’ Ik heb niets gevonden over welk beleid men gaat voeren en over welke nieuwe bakens men gaat uitzetten.

Wat de middelen betreft, heb ik meer probleemstellingen dan doelstellingen gevonden. Ik vrees voor inertie in de begroting voor 2005. Ik weet ondertussen een beetje hoe een regering aan een begroting moet beginnen. Deze zomer zal het College de cijfers op tafel leggen en moeten bekijken hoe men een evenwichtige begroting kan opstellen. Men zal nog geen enkele conclusie hebben van de audit en ik meen dat dit een rem zal zetten op alle mogelijke ambities van het nieuwe beleid voor 2005. In het najaar komen we hier zeker op terug. Ik lees ook dat er de facto wordt gesproken over een personeelsstop. Hoe gaat men dan de grote ambities kunnen realiseren? Het enige ambitieuze is om efficiënter met de middelen te gaan werken. Dat is inderdaad belangrijk. Er zullen keuzes moeten gemaakt worden, bijvoorbeeld bij de meerjarenplannen, maar daar vind ik geen enkele indicatie van.

Ook een zeer onzekere factor is het geld van de Vlaamse Gemeenschap voor Brussel. Ik heb me even afgevraagd of het wel opportuun was om hier te spreken en zelfs om deze zitting te agenderen, aangezien wij nog geen flauw idee hebben wat de Vlaamse Gemeenschap in petto heeft voor Brussel. In dit akkoord krioelt het van hoopvolle verwachtingen, zoals het Brusselfonds en de 300.000-norm, zaken die al dan niet worden opgenomen in het Vlaamse regeerakkoord. Als men dit alles niet heeft, dan kan men de oefening helemaal overdoen, zeker wat betreft Welzijn, waar ik straks op terugkom.

Byttebier

Wat betreft de hervormingsplannen voor de ambtenaren, vraag ik me af of die zullen resulteren in meer slagvaardigheid of in meer frustratie, vanwege mijn vrees voor inertie in de begroting 2005 en de reeds aangekondigde personeelsstop. We zullen één en ander de komende tijden bekijken en opvolgen.

Wat Cultuur betreft, ben ik blij dat de 22 gemeenschapscentra onmiskenbare bakens genoemd worden. Dat is zeer zeker zo en ik zal het daar altijd voor opnemen. Ook voor mij waren zij een ankerplaats toen ik me 20 jaar geleden in Brussel kwam vestigen. Er wordt hier echter niet gesproken over de veranderende gemeentelijke rol van die centra. Toen ik hier twee jaar geleden nog raadslid was, hebben we het erover gehad dat de gemeenschapscentra de enige ankers waren voor een Vlaming om in Brussel zijn weg te vinden. Met het Lombardakkoord en met de komst van Vlaamse schepenen in de gemeenten gaan de verhoudingen veranderen tussen het gemeentelijk beleid en datgene wat de gemeenschapscentra doen. Ik vind in dit akkoord niets terug over de wijze waarop die verhouding zal bespeeld worden. Hoe gaat men ervoor zorgen dat de gemeenschapscentra een dynamische rol blijven vervullen? Men mag dit niet verwaarlozen.

Het is goed dat Brussel als cultuurstad wordt vermeld. Ik geloof echter niet dat we van Brussel een cultuurstad kunnen maken als we dat alleen doen. Er wordt hier niet gesproken over samenwerking met andere partners, terwijl we weten dat er voor de uitstraling van Brussel 6 miljoen euro is weggelegd in de gewestbegroting en dat de Franse Gemeenschap er ook aandacht voor heeft. Heeft men dan niets geleerd van Brussel 2000?

Niet alles is zorgwekkend in het hoofdstuk Cultuur. Het ondersteunen van het verenigingsleven, de uitbouw van een materiaaluitleendienst, alle kansen geven aan Citizenne, overal een bibliotheek, meer sportinfrastructuur, ook voor personen met een handicap, zijn goede doelstellingen die we vanuit de oppositie kritisch en constructief zullen opvolgen.

Wat Onderwijs betreft, ben ik blij dat de lijn verder wordt doorgetrokken van het basis- naar het secundair onderwijs. Die beweging werd in de vorige

regeerperiode gemaakt en wordt nu verder opgenomen met bijzondere aandacht voor technisch- en beroepssecundair onderwijs, met onder andere de opleiding tot knelpuntberoepen. Dat is immers nog een groot probleem voor het Nederlandstalig onderwijs in Brussel. Het nieuwe elan met betrekking tot het hoger onderwijs wordt hier echter helemaal vergeten. Is dat misschien iets voor na 2009? Ik stel voor om nu toch al een plan te maken.

Er wordt hier ook niet gesproken over het meertalig onderwijs. Het gebrek aan meertaligheid staat in verband met de hoge werkloosheidscijfers in deze stad. Bij de Cocof wordt die koppeling wel gemaakt. Men moet niet alleen spreken over nascholing en het leren van de tweede taal nadat men zijn diploma heeft, maar men moet in het Nederlandstalig onderwijs de bewuste keuze maken voor meertaligheid. Ik wil dat hier werk van gemaakt wordt. Ook het Brussels curriculum staat niet in dit akkoord vermeld. Is dat een vergetelheid of is het een keuze om daar geen werk van te maken?

Ik vind in de tekst evenmin iets terug over het steunpunt Onderwijs dat moet opgericht worden, terwijl het colloquium Leer-Krachten-Bundelen besloot met een oproep om methodieken, materiaal en dergelijke meer. In dit akkoord stelt men zich tevreden met een gemeenschappelijke huisvesting, het Huis van het Nederlands, maar dat is niet datgene waar leerkrachten de steun van moeten verwachten. De rol van gemeenten in het onderwijs is hier evenzeer vergeten, terwijl ze een zeer belangrijke functie vervullen. Ik denk hierbij aan academies, de muziekschool, de kinderopvang en dergelijke meer.

De openstelling van de onderwijsinfrastructuur en de intentie om leerkrachten aan Brussel te binden, vind ik goede maatregelen, hoewel dat laatste een moeilijke opdracht zal zijn, vermits het verloop van leerkrachten in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel vier keer zo groot is als in de rest van Vlaanderen. Betaalbare taalkampen lijken me ook belangrijk, maar dan wel voor Nederlands én Frans. Ik verwacht hierin een sociaal beleid.

Wat Welzijn betreft, is mijn conclusie dat het College de klok heeft horen luiden, maar dat de klepel nergens te vinden is. Er wordt vermeld dat het zorgaanbod zal uitgebreid worden. Daar bestaan cijfers over en ik zal dat zeer graag opvolgen. Ik stel wel vast dat men het zorgaanbod alleen gaat uitbreiden

Bytdebier

op particulier niveau. Wat gaat men doen met de bicommunautaire sector en met bijvoorbeeld de zorgverzekering? Er wordt niet gesproken over de rol van gemeenten en OCMW's, terwijl het lokaal sociaal beleid dit nochtans bepaalt. Men heeft ook nog geen enkel akkoord met de Vlaamse Gemeenschap, terwijl men hier al spreekt over een woon- en zorgcentrum en de 300.000-norm. Ik zal zeker waken over de uitvoering van al die plannen.

Onder de titel 'Kind en Gezin' lees ik eigenlijk niets. Er wordt zelfs geen plan opgemaakt voor de kinderopvang.

Wat gezondheid betreft, zie ik dat er zeer zeker aandacht is voor zorgnet met de huisarts als coach en dat is zeer zeker een goede zaak die er in het begin nog niet in zat. Er wordt ook gekozen voor wijkgezondheidscentra. Vlaamse collega's, zeg het door in het Vlaams parlement, want als Vlaams minister heb ik ongelooflijk aan de kar moeten duwen. De VLD wilde geen wijkgezondheidscentra. Ik hoop dat dit hier een indicatie is dat het tij zal worden gekeerd.

LOGO's worden geëvalueerd. Ik zal op een ander moment graag vragen wat daar nu juist achter steekt. Dan zie ik ook dat de zorgkruispunten een plaats krijgen bij de communicatie. Wel, als ik naar het hoofdstuk 'Communicatie' ga, vind ik daar zorg en welzijn niet in terug.

In het Zomerakkoord wordt niets vermeld over de gemeente, terwijl dat nu net lokaal en wijkgebonden ingrepen ingrepen zijn. Vergeten. Maar etnisch-culturele minderheden vermelden heel duidelijk en daar ben ik blij om, het Vlaams strategisch plan minderheden. Het staat met naam en toenaam erin en dat is zeer belangrijk. Weet dat het over twee sporen gaat, niet alleen doelgroepen bereiken maar zeker ook het samenleven in verschil, intercultureel leren, wat ons allen aanbelangt. Wat er niet instaat is het Charter van Schaarbeek, terwijl we met verschillenden hadden afgesproken dat dat geen lege doos zou zijn. De handtekening van enkelen staat eronder, van anderen bewust niet. Ik vond dat geen eer, maar goed, daar wordt blijkbaar om geglimlacht. Ik denk dat in dat Charter van Schaarbeek gesproken werd over het erkennen van verenigingen, die nu 'zelforganisaties' worden ge-

noemd, niet alleen cultureel maar zeker ook hun sociale rol en hun rol als anker, dat moet gebeuren, en om te zorgen dat onze instellingen toegankelijk zijn voor iedereen die in Vlaams Brussel een rol wil spelen, zijn allochtone consulenten ook belangrijk.

Ik eindig met deze etnisch-culturele minderheden en niet chronologisch met de taalpromotie, die duidelijk aan de staart van dit akkoord moest staan. Ik eindig met deze minderheden omdat dat alles te maken heeft met onze groene visie op Brussel, waar we met onze eigenheid, met onze Vlaamse instellingen, willen werken aan een boeiend samenleven in het Hoofdstedelijk Gewest Brussel. Het is zomer, de zomer kwakkelt, maar wat niet is, kan nog komen. Er is een akkoord om plannen op te stellen, maar wat met de doelstellingen en wat met die samenwerkingsintenties? Is het duidelijk? We gaan duidelijk actualiseren en anticiperen, maar ik zal de komende vijf jaren blijven vragen naar de nieuwe bakens die u uitzet. Wat niet is, kan nog komen. Ik geef dit Zomerakkoord dan ook het voordeel van de twijfel.

De heer Fouad Ahidar.— Ik moet mij bijna verontschuldigen omdat ik van Marokkaanse afkomst ben. Ik vind het namelijk heel jammer wat hier allemaal wordt verteld. Misschien moet ik het Vlaams Blok uitnodigen om onze gemeenschap beter te leren kennen. Dat is immers de enige manier om echt te kunnen samenleven en samenwerken. Het Vlaams Blok heeft een verkeerd beeld van onze gemeenschap. Maar we hebben nog vijf jaar om daarover te debatteren, wat volgens mij erg nuttig lijkt. Nu ben ik hier om mijn fractie te vertegenwoordigen en zal ik namens de SP.a-Spirit-fractie commentaar geven bij de beleidsverklaring.

Brussel is een plaats waar meerdere gemeenschappen samenleven. De veelheid aan talen, culturen, kleuren en leefstijlen in het straatbeeld levert daarvan het bewijs. Dat geldt ook voor Vlaanderen en Wallonië, maar eigen aan onze hoofdstad is de grote aanwezigheid en verwevenheid van die diversiteit. Het verheugt mij dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie in haar beleidsverklaring die meertalige mozaïek van gemeenschappen nadrukkelijk erkent en als troef ziet. Het is namelijk vanuit die stedelijke diversiteit - en dus samen met en niet tegen andere gemeenschappen - dat de VGC een belangrijke rol te spelen heeft.

Ahidar

Anders dan in Vlaanderen en Wallonië staat men in Brussel dikwijls voor niet-evidente keuzes. Wat ook hun moedertaal of afkomst is, Brusselaars hebben de keuze tussen het Nederlandstalig of het Franstalig onderwijs, tussen Nederlandstalig of het Franstalig theater, tussen een sterkere band met de Vlaamse of met de Franse Gemeenschap. Elke keuze betekent bijna altijd ook een taalkeuze. Voor veel Brusselaars is dit al lang geen automatische maar een heel bewuste keuze. In het licht daarvan is het belangrijk dat de VGC met haar beleid oog heeft voor de noden van die grote groep Brusselaars die niet vanzelfsprekend tot de ene of de andere gemeenschap kan worden gerekend. Zoals u ziet en hoort, kan dit bovendien letterlijk nieuw bloed aantrekken voor de Vlaamse gemeenschap en zo ook de aantrekkingskracht en de positie van het Nederlands in deze stad versterken. Mijn fractie en ik zullen de open beleidscultuur, de aandacht voor interculturele ontmoeting en het respect voor diversiteit met vuur blijven verdedigen.

Naast de aandacht voor de Brusselse diversiteit staat mijn fractie ook volledig achter de andere - even belangrijke - strategische doelstellingen die in de beleidsverklaring staan. Het spreekt uiteraard voor zich dat de positie van het Nederlands een belangrijke strategische doelstelling is. Een sterk en ambitieus taalbeleid is cruciaal. Het klinkt misschien vreemd uit de mond van een meertalige Brusselaar van buitenlandse origine, maar ik ben het sprekende bewijs dat het Nederlands niet enkel een moedertaal hoeft te zijn. Het is ook een tweede of zelfs een derde taal. Het Nederlands is dus ook een hefboom om de tweetaligheid van Brussel meer voelbaar te maken. En zoals iedereen onder-tussen weet is tweetaligheid ook een belangrijke hefboom om sociaal-economische problemen aan te pakken. En daar wordt iedere Brusselaar beter van. Bovendien, zonder die aandacht voor de Nederlandse taal zou het beleid van de VGC gewoon een kopie van de andere overheden worden en zou haar bestaansreden in vraag worden gesteld. Het Nederlands is en blijft het handelsmerk van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Het is ook positief dat het College de Vlaamse Gemeenschap zal blijven aansporen om voor zijn beleid in Brussel de 300.000-norm te hanteren. Het is een garantie voor de kwaliteit en kwantiteit van het VGC-beleid. Ik kijk vol nieuwsgierigheid uit

naar de wijze waarop de Vlaamse regering dit zal invullen. Alleszins zullen we samen met onze Brusselse collega's in het Vlaams Parlement moeten waken over de toepassing van dit principe in de verschillende beleidsdomeinen.

Brussel kent niet enkel een grote diversiteit, maar ook een complexe bestuurlijke omgeving. En daarom is de openheid en de wil van het College om zoveel mogelijk samen te werken met de andere overheden én met het middenveld een belangrijke doelstelling. Zowel de wil voor structurele samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap als met de 19 Brusselse gemeenten wijst op de brugfunctie die de VGC in Brussel moet spelen. In de vorige bestuursperiode werd met het Vlaams decreet op het lokaal cultuurbeleid een belangrijke brug gebouwd tussen de Vlaamse Gemeenschap, de VGC en de Brusselse gemeenten. Laten we hopen dat we die dynamiek inderdaad kunnen voortzetten in meerdere beleidsdomeinen.

Koken kost geld. Wat de financiële middelen betreft, weten we dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie nauwelijks eigen inkomsten heeft. Er moet dus voorzichtig worden omgesprongen met de middelen die de VGC van de Vlaamse Gemeenschap en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ontvangt. Het hoofdstuk Middelen toont dat het College zich bewust is van de financiële beperkingen waarvoor de VGC de volgende jaren moet opletten. Ondanks de kleine budgettaire marge, dreigt de jaarlijkse groei van de personeelskosten, van de leninglasten en van de werking van de instellingen zelf de komende jaren voor een tekort te zorgen. Het regeerakkoord besteedt terecht nogal wat aandacht aan een doorlichting van de uitgaven. Het is dus nog wat wachten op die financiële doorlichting en op de conclusies die we eruit zullen moeten trekken.

Op het vlak van het cultuurbeleid ligt een belangrijke klemtoon op cultuurparticipatie. Dat is terecht. Cultuur is een basisrecht en te veel Brusselaars hebben geen of weinig toegang tot cultuur. Daarom is de heroriëntering van de cultuurwaardebon ook zo belangrijk. Een recente studie toonde aan dat de cultuurwaardebon vandaag zijn doel voorbijschiet, namelijk maatschappelijk kwetsbare doelgroepen aan cultuur laten doen door onder andere financiële drempels weg te nemen. Wij zullen het College steunen om de cultuurwaardebon bij te sturen en opnieuw de focus te leggen op die bijzon-

Ahidar

dere doelgroepen. Dat dit gebeurt binnen een breder cultuurparticipatiebeleid, met aandacht voor cultuureducatie en cultuurcommunicatie, verhoogt de slaagkansen van het beleid.

Verder staat de uitbouw en exploitatie van cultuurhuizen zoals de KVS en het jeugdtheater Bronks expliciet vermeld. Ik hoop dat de infrastructuurwerken volgens plan kunnen worden voltooid maar vooral dat er in deze bestuursperiode een oplossing komt voor de werkings- en exploitatiekosten van zowel de nieuwe KVS als van Bronks.

De uitvoering en evaluatie van het lokaal cultuurbeleid, de infrastructuur, middelen en opdrachten van de gemeenschapscentra, de plaats van het roerend erfgoed en de volkscultuur – met het Brussels Volkstheater en het Operettetheater – heeft terecht allemaal zijn plaats en belang in de beleidsverklaring. Wat de gemeenschapscentra betreft, is duidelijk dat er moet worden gereflecteerd over hun rol en hun publieksprofiel en -bereik. In een voortdurend veranderende omgeving is het logisch dat niet alleen de overheid maar ook haar bevoorrechte partnerorganisaties mee over doelstellingen en functies nadenken. Ieder van ons weet dat dit een gevoelig thema is. Toch hoeft dit geen beletsel te zijn om in alle openheid en in overleg met de gemeenschapscentra die oefening te maken.

In de jeugdsector is ruimte, in alle betekenissen van het woord, aan de orde in de beleidsverklaring. Dat verheugt ons. Het is daarom voor onze fractie belangrijk dat men bij de uitwerking van het nieuwe investeringsplan meer aandacht heeft voor jeugdinfrastuur.

Nu er een inventaris bestaat van de behoeften en er professionele ondersteuning is vanuit de jeugddienst, kan een inhaaloperatie starten. Laten we niet vergeten dat het jeugdwerk de poort is tot maatschappelijke betrokkenheid en een blijvend vrijwillig engagement. Ook de nadruk op een sterkere inbedding van de werkingen met kansarme jeugd - de WMKJ's - in de Nederlandstalige netwerken en het buurtdoorbrekend werken krijgt onze steun. Maar ik druk erop dat ook aandacht voor de buurtcontext niet verloren mag gaan. Een evenwicht tussen een buurt- en netwerkgerichte aanpak is dus belangrijk. Uit ervaring weet ik dat de aandacht van de VGC voor dit type jeugdwer-

kingen echt nodig is als we kinderen en jongeren die in moeilijke omstandigheden moeten opgroeien ook meer kansen willen geven. Dat die aandacht wordt bevestigd, doet mij veel plezier.

Wat sport betreft moet de uitbouw en de bereikbaarheid van sportinfrastructuur worden voortgezet net zoals de aandacht voor de plaats van gehandicapten en personen met een beperkte mobiliteit binnen het sportbeleid.

In het onderwijs ligt de klemtoon op een stroomlijning van alle kwaliteitsondersteunende initiatieven in het basisonderwijs, op een kwaliteitsverbetering van het beroeps- en technisch secundair onderwijs en op de uitbouw van het Huis van het Nederlands als motor van het NT2-beleid. Toch wil ik benadrukken dat ook de betrokkenheid van anderstalige ouders bij de school heel belangrijk is. De band die een school met de ouders opbouwt is een succesfactor en moet een onderdeel zijn van de kwaliteitszorg. Ik neem mij voor hierover initiatieven te ontwikkelen. Ik spreek ook mijn tevredenheid uit over de mogelijkheid die zal worden gecreëerd om verbouwingswerken in vrije basisscholen met hoge kansarmoede-indicatoren voor 100% te subsidiëren. Maar die investeringen moeten zo veel mogelijk gepaard gaan met aandacht voor de openstelling van een deel van de gerenoveerde schoolinfrastructuur voor buurt- of vrijetijdsactiviteiten. Dit zal de positie van de school in de buurt versterken en de leefkwaliteit van de vaak te dichtbevolkte buurten verbeteren.

Bij Welzijn gaat de grootste aandacht naar de senioren. Dat is logisch vanwege de demografische evolutie. Ik begrijp dat de VGC, in samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap, het wonen wil stabiliseren en de zorg wil mobiliseren. Een project van woonzorgzones, woonzorgkruispunten, en de invulling van blinde vlekken in de opvangvoorzieningen, zal daarvoor worden uitgewerkt. Ook hier ben ik verheugd dat men uitdrukkelijk aandacht heeft voor de interculturalisering van dit zorgaanbod, want ook bij meer en meer senioren van allochtone origine valt het familiale vangnet weg en is er dus behoefte aan een afgestemd aanbod.

Een zo goed mogelijke uitvoering van de Vlaamse Zorgverzekering blijft ook ons zorgenkind. Er blijven lacunes, wat maakt dat de uitbouw van een ruimer aanbod noodzakelijk is. Tot slot dringen ook wij erop aan dat het College Vlaanderen stimuleert

Ahidar

om de Brusselse lokale besturen een plaats te geven in haar lokaal sociaal beleid, naar analogie met het lokaal cultuurbeleid.

Dan is er het Stedenfonds. Ik ben verheugd dat men meer dan vroeger het Stedenfonds als een instrument ziet om het gemeenschapsbeleid van de Vlaamse Gemeenschapscommissie nauwer te laten aansluiten bij het stedelijk beleid van de andere initiatiefnemers op het Brusselse terrein. Er zal dus meer aandacht gaan naar minder procedures, en ook naar terreinwerk en afstemming op wat in de wijken gebeurt. Dat is een goede evolutie.

Ten slotte zal de Vlaamse Gemeenschapscommissie een eigentijdse én Brusselse vertaling geven van het Vlaams strategisch plan Minderheden. Volgens mij wil dat zeggen: niet voor maar met de verschillende minderheden. De aandacht voor diversiteit moet ook zo breed en geïntegreerd mogelijk worden ingevuld binnen alle beleidsonderdelen, dus ook binnen het media- en communicatiebeleid en binnen de eigen administratie. De aanstelling van een diversiteitmanager en de ontwikkeling van een diversiteitplan zijn daarbij belangrijke middelen.

Het regeerakkoord van de Vlaamse Gemeenschapscommissie is een mooie evenwichtsoefening, tussen middelen en behoeften, tussen Vlaanderen en Brussel, tussen eigenheid en diversiteit, tussen autonomie en samenwerking. Het is ook een coherente, goed gestructureerde en rijpe tekst. Hij is gedetailleerd waar er geen twijfel mag rijzen en laat ook voldoende ruimte waar debat noodzakelijk is. Het laat de Raad dus de mogelijkheid om in de komende zittingsperiode aan te vullen, te verfijnen of bij te sturen. Ik spreek nogmaals mijn tevredenheid uit over de kwaliteit en de oriëntaties van de beleidsverklaring en de SP.a-Spirit-fractie zal haar bijgevolg met veel enthousiasme goedkeuren.

Mevrouw Brigitte De Pauw.— Over het Zomerakkoord dat vandaag voorligt, is door onze fractie enthousiast en ijverig mee onderhandeld. Terecht kiest het College tijdens de komende legislatuur voor een partnerschap: de VGC als partner in het stedelijke beleid. De VGC heeft terecht de ambitie om de stedelijke eigenheid en diversiteit van Brussel als een troef uit te spelen.

De samenleving is geen statisch geheel, ze is integendeel steeds in beweging en deint mee op de golven van maatschappelijke evoluties, inzichten en tendensen. Zo is op het ene moment de stad aantrekkelijk voor jonge mensen en wordt ze op het andere moment verlaten.

Nog geen decennium geleden was onze grootste uitdaging het aantrekken van nieuwe Vlamingen in Brussel. Vandaag merken we dat de campagne Wonen in Brussel gewerkt heeft. Wie hier in de buurt rondkijkt, ziet dat het hart van de stad jonge mensen aantrekt. We merken dat het Vlamingen zijn met een open geest. Ze hebben hun eigen identiteit, maar staan open voor het aanbod van de andere gemeenschap; kwaliteit en diversiteit zijn de sleutelwoorden.

De stad blijft ook een aantrekkingskracht uitoefenen op de “nieuwe” Belgen, op mensen die om diverse redenen vanuit alle windhoeken beland zijn in onze hoofdstad. Ook zij wensen zich te integreren in onze stad en een toekomst op te bouwen voor zichzelf en hun kinderen. Wie had ooit verwacht dat ook zij zouden opteren voor ons onderwijs. De kwaliteit en de openheid van ons aanbod beschouwen ze als een belangrijke troef.

Ooit moesten we specifieke normen vragen om het Nederlandstalig onderwijs veilig te stellen – het aantal leerlingen daalde immers onrustwekkend, terwijl nu de Nederlandstalige scholen en kinderdagverblijven uit hun voegen barsten. Vandaag moeten we specifieke normen vragen om enerzijds de toegang tot onze scholen te vrijwaren voor homogeen Nederlandstalige kinderen en anderzijds een taalbeleid te voeren dat geen last legt op de toekomst van anderstalige, zeg maar meertalige, kinderen.

Dit betekent dat ook het beleid van de VGC moet worden aangepast aan het ritme en de noden van de Brusselse samenleving. Bij het aantreden van het nieuwe College in 1999 werd een eerste stap gezet naar samenwerking met de andere beleidsniveaus in Brussel. Vandaag kiezen we resoluut voor samenwerking. Uiteraard met de Vlaamse Gemeenschap, maar ook met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, de Franse Gemeenschapscommissie en de lokale besturen.

De Pauw

De CD&V-fractie kan zich terugvinden in de strategische doelstellingen van het voorliggende beleidsakkoord. Terecht wijst het op de band met de Vlaamse Gemeenschap. We kijken dan ook uit naar het Brusselse gedeelte van het Vlaamse regeerakkoord. De collega's die voor Brussel zetelen in de Vlaamse Raad, nodig ik uit om alert te zijn. Wij bieden u alvast, conform het reglement van deze Raad, onze samenwerking en ondersteuning aan.

Ook de erkenning van de diversiteit van deze stad blijft een belangrijke strategische keuze. Ze is, in tegenstelling met de vorige legislatuur, een evidentie geworden. De nodige instrumenten zijn ontwikkeld en moeten met zin voor verantwoordelijkheid en solidariteit worden toegepast.

We kijken ook uit naar uw keuze voor een wetenschappelijk onderbouwd beleid. Dergelijke meet- en weetinstrumenten moeten ook ons als raadsleden toelaten sneller in te pikken op nieuwe ontwikkelingen in de stad.

De samenwerking met de gemeenten moet meer dan voorheen worden versterkt niet alleen wat het cultuurbeleid betreft, maar ook op sociaal vlak. We denken hierbij in het bijzonder aan het inburgeringsbeleid en het lokaal sociaal beleid.

Last but not least ondersteunen we de samenwerking met en de participatie van de mensen uit de praktijk aan het beleid. Een overheid moet immers in de eerste plaats voorwaardenscheppend zijn, aanvullend optreden en niet in de plaats treden van. We mogen mensen niet laten verzuren, maar moeten hen stimuleren verantwoordelijkheid op te nemen. Het VGC-beleid is nooit tot stand gekomen in een ivoren toren. We vertrouwen op de kennis en de inzet van mensen die leven, wonen en werken in de diverse Brusselse buurten. We zullen de rol en de erkenning van het middenveld de komende jaren nauwgezet volgen. Ook de participatie van het middenveld aan de besluitvorming is en blijft voor ons cruciaal.

We weten dat de VGC voor een grote uitdaging staat de volgende jaren. De beleidskeuzes, projecten en initiatieven zijn op kruissnelheid gekomen. De middelen zijn echter onveranderd gebleven, wat de uitgaven onder druk zet. De CD&V-fractie

is het dan ook eens met de keuze voor een financiële audit. Die moet het College de mogelijkheid bieden duidelijke keuzes te maken voor de toekomst. Uiteraard gaan we ervan uit dat dit zal gebeuren in overleg met de Raad.

Wat de administratie an sich betreft, stemmen we in met het voorstel voor een doelmatigheidsanalyse. Voor onze fractie zijn hierbij de volgende begrippen van belang: kerntaken, degelijke verloning en statuut voor de ambtenaren en een beheersing van de personeelsuitgaven.

Ik overloop nu de beleidsdomeinen.

Wat cultuur betreft, is voor de CD&V-fractie de erkenning van en waardering voor het verenigingsleven essentieel. We moeten mensen aansporen om naar buiten te komen. We moeten hun een zinvol alternatief bieden voor het eenzijdige en communicatieloze aanbod van de media. We moeten alle Brusselaars stimuleren om elkaars mening te toetsen en ruimte te geven aan dialoog. We moeten resoluut ingaan tegen elke vorm van individualisme, tegen verzuring en tegen discriminatie.

De gemeenschapscentra hebben een belangrijke rol te vervullen, in het bijzonder voor de ondersteuning van het plaatselijke verenigingsleven. De CD&V-fractie waardeert dat poëzie in de stad een prominente plaats zal krijgen in het beleid. We kijken uit naar de resultaten van de onderzoeksopdracht van de vzw Het Beschrijf.

Het College kiest daarnaast voor een bijzondere aandacht voor kunst in de openbare ruimte. We zullen tevens nauwgezet toezien op de intentie van het College om alle Brusselse gemeenten te stimuleren in te stappen in het lokaal cultuurbeleid.

In het onderwijs is een kwalitatief hoogstaand niveau essentieel voor de toekomst van de jongeren. Hier wordt de basis gelegd voor hun functioneren en toegang tot de arbeidsmarkt. Onze fractie ondersteunt dan ook ten volle het voornemen van het College om een degelijke kennis van het Nederlands voor anderstalige kinderen en hun ouders als resultaatverbintenis aan te gaan. Daarbij moet worden gewaakt over de kwaliteit van de Franse taallessen. De doelstelling van het Nederlandstalig onderwijs moet erin bestaan jongeren klaar te maken voor de arbeidsmarkt, gelet op het tweetalige karakter van de hoofdstad.

De Pauw

Ook in de vrije tijd moet er een specifiek Nederlandstalig aanbod zijn voor onze leerlingen, zodat zij zich spelenderwijs het Nederlands eigen maken, rekening houdend met de taalrealiteit in Brussel.

Als CD&V-fractie blijven we ijveren voor het TSO en BSO. Een samenleving heeft nood aan arbeiders, vakmensen en intellectueel geschoolden. Ieder werkt volgens de talenten over welke hij beschikt. We onderschrijven de optie van het College om tijdens deze legislatuur zijn inspanningen ten aanzien van TSO en BSO te versterken, teneinde de dualisering van de maatschappij tegen te gaan.

Evenzeer ondersteunen we het voorstel om de noden op het vlak van infrastructuur verder te lenigen. Ook dringen we aan op een permanente evaluatie van het GOK-decreet. Ten slotte moet het kunst- en buitengewoon onderwijs de nodige aandacht krijgen. Daarvoor zijn specifieke vormen van ondersteuning noodzakelijk.

Inzake welzijn en gezondheid, wens ik in eerste instantie hulde te brengen aan de heer Jos Chabert. Hij heeft gedurende vijftien jaar als bevoegd Collegelid de bakens uitgezet.

Beste Jos, in naam van de fractie maar ook namens de sector danken we u voor het beleid dat u hebt uitgetekend. Uw vertrouwen en geloof in de kracht van mensen heeft geleid tot een bonte waaier van welzijns- en gezondheidsvoorzieningen in Brussel. U hebt de weg uitgestippeld en we zijn ervan overtuigd dat uw opvolger en partijgenoot, collegelid Brigitte Grouwels, deze weg verder zal bewandelen.

Wat de zorgverzekering betreft, doen we een beroep op onze Brusselse collega's in de Vlaamse Raad. Onze fractie zal samen met hen streven naar een permanente evaluatie opdat de toegankelijkheid tot de zorgverzekering voor alle Brusselaars gegarandeerd is en bestaande discriminaties worden weggewerkt.

We kijken ook uit naar de initiatieven die de VGC, in samenspraak met de Vlaamse Gemeenschap, zal ontwikkelen om het zorgaanbod voor ouderen te vergroten. Er ligt een concept voor bij de Vlaamse Gemeenschap dat in nauwe samenspraak met het Brusselse werkveld en de VGC nader moet worden

uitgewerkt. Uiteraard onderschrijven we de optie om start- en aanvullende subsidies te blijven toekennen om de welzijns- en gezondheidskaart verder in te kleuren.

Kinderopvang is ook voor onze fractie een belangrijk aandachtspunt. We dringen aan op overleg met de Vlaamse Gemeenschap voor een nieuw peuterplan.

Dat het Stedenfonds een coherent en consistent geheel blijft, in overleg met de reguliere beleidsdomeinen, verheugt ons. Het behoud van een specifiek stedelijk denken, gestijfd met ruime middelen, en de voortzetting van een specifieke advieswerkgroep zijn voor ons een evidente keuze.

Het interreligieuze en levensbeschouwelijke platform "Hoopvol Brussel" blijft een belangrijke beleidskeuze van het College. We zullen die keuze moeten evalueren in samenhang met het gelijkaardige initiatief op gewestelijk niveau.

Communicatie is uiteraard een belangrijk punt, maar het is vooral de inhoud van het beleid en niet de instelling an sich die hier in de schijnwerpers moet staan.

De CD&V-fractie steunt dit beleidsakkoord volledig. Onze fractie zal een loyale, maar kritische partner zijn. De beleidsopties die we samen zullen nemen, dienen ten goede te komen aan alle Brusselselaars – zonder enig onderscheid, zowel individueel als in verenigingsverband. Ik ben ervan overtuigd dat we samen, constructief, van de VGC een volwaardige partner in het stedelijke beleid zullen maken.

De heer René Coppens.– Het Zomerakkoord biedt een breed en soms al erg uitgediept overzicht van de huidige en toekomstige actieradius van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. De waaier van domeinen waarin de VGC in onze hoofdstad actief is, is de voorbije decennia gevoelig uitgebreid, wat in het akkoord ook uitvoerig tot uiting komt.

De VGC is uitgegroeid van een kleine, vrijwillige actor tot een sterke schakel van het Brusselse samenlevingsmodel. Dat heeft de verhouding tussen de VGC en de andere overheden en actoren grondig gewijzigd. Die verschuiving van klemtoon – van Vlaams bruggenhoofd tot partner in stedelijk

Coppens

beleid – vind ik in dit akkoord overigens uitvoerig terug.

In die zin wordt de nieuwe legislatuur aan het begin van een nieuwe eeuw dan ook een scharniermoment in de nog jonge geschiedenis van de VGC. Het College wil ten volle inspelen op die nieuwe dynamiek.

Het Zomerakkoord is de leidraad waarmee de VGC de 21ste eeuw inzet. Het werd een geïnspireerd project, met enerzijds oog voor continuïteit en de historische opdracht van onze instelling. Anderzijds ontwaar ik minstens evenveel toekomstgerichte aspiraties en zin voor vernieuwing en creativiteit.

Ik noem het positief dat in het akkoord de wil om de band aan te halen met Brusselse lokale overheden is ingeschreven. Hier zijn nog heel wat beleidsmatige mogelijkheden te ontdekken en te ontwikkelen. Dat de VGC die strategische keuze zo expliciet maakt, illustreert haar veranderende rol en evoluerend zelfbeeld in Brussel.

De uitvoering van het decreet op het Lokaal Cultuurbeleid kan en mag de aanzet zijn tot een sterker aan te halen band tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC enerzijds en de Brusselse gemeenten en desgevallend OCMW's anderzijds. Ik denk dat hier uiteraard nog heel wat werk te verrichten is, maar ik ben er evenzeer van overtuigd dat in deze legislatuur belangrijke stappen zullen kunnen worden gezet.

Ik stel ook vast dat de hang naar gerichte samenwerkingsverbanden verder reikt dan louter culturele aangelegenheden, wat een ambitieus en bovenal veelbelovend perspectief kan zijn.

Ik vind in het Zomerakkoord ook een oprecht geloof terug in het belang van onze gemeenschapscentra en ons Vlaams verenigingsleven in Brussel. De ondersteunende rol van onze gemeenschapscentra ten opzichte van de verenigingen blijft een belangrijk aandachtspunt. Onze gemeenschapscentra zijn en blijven immers voor heel wat verenigingen onmisbare thuishavens en ontmoetingsplaatsen.

Ook het sportbeleid krijgt in het akkoord een belangrijke plaats. Dat sluit dan weer mooi aan bij de inhaalbeweging die de voorbije legislatuur werd ingezet. Ik durf te hopen dat de Brusselse zwembaden hierin een belangrijke plaats zullen innemen. Ook op dat vlak zijn er wellicht wel nieuwe samenwerkingsverbanden te vinden, die de VGC luidens het Zomerakkoord wil sluiten met de Franse Gemeenschapscommissie en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met betrekking tot het gewestelijk investeringsbeleid inzake gemeentelijke sportinfrastructuur.

Koken kost uiteraard geld. De middelen van de VGC werden de voorbije legislatuur verstandig beheerd en voorzichtig besteed. Hierdoor kan de VGC zich verheugen over aanzienlijke marges vanaf 2005. Die zullen van pas komen om onder andere een slagkrachtig investeringsbeleid te voeren en een nieuw infrastructuurplan op te stellen. Aangezien volgens de prognoses de financiële toestand en de budgettaire marges van de VGC bezwaard dreigen te worden door een aantal mechanisch stijgende uitgaven, staat de VGC dan ook voor een aantal strategische, weloverwogen keuzes. Overleg met de Vlaamse Gemeenschap is daarbij zeker raadzaam.

Ik kijk dan ook nieuwsgierig en met veel vertrouwen uit naar de uitvoering van het Zomerakkoord. Brussel en de Brusselaars kunnen er alleen maar beter van worden.

De heer Johan Demol. – De Vlaamse media zouden tot de belangrijkste ankerpunten van de Vlaamse aanwezigheid in Brussel kunnen behoren. Dat gebeurt echter niet.

Ik heb het over het propagandablaadje *Brussel Deze Week* en over de kabelmaatschappijen.

Onze houding tegenover *Brussel Deze Week* ofwel de Brusselse Pravda, is gekend. Wij zijn voor een kwaliteitsvol Nederlandstalig huis-aan-huis blad. Wij kunnen evenwel niet aanvaarden dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie met het belastinggeld van alle Brusselse Vlamingen een blad onderhoudt dat er week na week in slaagt een groot deel van de Brusselse Vlamingen via hun politieke vertegenwoordiging ofwel te negeren, dood te zwijgen, ofwel op de meest ondenkbare wijze te beledigen. In *Brussel Deze Week* komt de Vlaamse oppositie nooit op een eerlijke, objectieve en even-

Demol

redige wijze aan bod. Het is louter een reclameblad voor zijn broodheren van het regime, die er als het ware week na week een vrije tribune in krijgen.

Als het College op die manier voort wil werken, dat het dan gewoon zegt waar het om gaat: het wil van de Vlaams-Brusselse media helemaal geen ankerpunt voor de Vlamingen in de hoofdstad maken. Het enige wat het wil, is het belastinggeld onterecht aanwenden voor eigen profijt.

Ik geloofde mijn eigen ogen niet toen ik in het Zomerakkoord de volgende paragraaf mocht lezen: “De VGC zal ervoor blijven ijveren dat de Brusselse kabelmaatschappijen hun wettelijke verplichtingen nakomen door alle Nederlandstalige must-carry’s op te nemen in hun basispakket”. Over hypocrisie gesproken! Tijdens de voorbije legislatuur heeft het Vlaams Blok de situatie ter zake herhaaldelijk aangeklaagd. Keer op keer blonk het College uit in stilzwijgen. Ik herinner eraan dat het Vlaams Blok al in mei 2001 het College vroeg maatregelen te nemen tegen de kabelmaatschappijen die weigerden Nederlandstalige zenders op te nemen. Volgens toenmalig collegevoorzitter Delathouwer was dat niet de taak van de VGC. In oktober 2001 heeft het Vlaams Blok, in een motie van aanbeveling betreffende de on-Vlaamse houding van sommige Brusselse kabelmaatschappijen, het College gevraagd er bij de federale overheid op aan te dringen de nodige stappen te ondernemen tegen de Brusselse kabelmaatschappijen die weigeren de Nederlandstalige TV-stations met een must-carrystatuut in hun aanbod op te nemen. Alle partijen van de monstercoalitie hebben toen tegen de motie gestemd. Het is dus pervers te beweren dat het College ervoor zal blijven ijveren dat de kabelmaatschappijen de wet naleven. Dat is nog nooit gebeurd, integendeel.

Ik hoop dat het College in de toekomst voor één keer zijn woord wel zal houden en dat het ieder initiatief zal steunen dat ertoe bijdraagt dat de TV-kijkers in Brussel eindelijk krijgen waar ze recht op hebben.

Mevrouw Valérie Seyns.– Het Zomerakkoord kan eigenlijk worden samengevat als “We zullen zien wat we zullen doen”. Ik beperk mij tot opmerkingen over de delen Welzijn en Gezondheid van het akkoord.

Daarin valt, net zoals in de rest van het akkoord, het gebrek aan beleidsvisie op. Het blijft allemaal bij nogal vage bewoordingen en er zijn weinig echt concrete of nieuwe initiatieven. Waar dat wel het geval is, spreekt men in de voorwaardelijke wijs. Over het Alzheimercafé bijvoorbeeld zegt het College dat “het kan worden onderzocht”. In het hoofdstuk Welzijn voor personen met een handicap lees ik dat “nieuwe initiatieven prioritair zijn”. Liever had ik vernomen over welke initiatieven het gaat. Veel vastberadenheid of visie merk ik niet.

In het hoofdstuk Thuiszorg vind ik evenmin iets nieuws. Nochtans kampt de thuisgezondheidszorg met zware problemen. Het Wit-Gele Kruis vindt namelijk wegens de bijzondere omstandigheden van het multiculturele Brussel amper nog Nederlandkundig personeel. Voor de medewerkers schijnt het aangenamer werken zijn in de rand van Brussel dan in Brussel zelf. “Herwaarderen” noemt het College dat. Ik vrees dat het een doekje voor het bloeden is. Trouwens, ook hier blijft het College vaag.

In verband met de geestelijke gezondheidszorg lees ik: “De VGC zal nagaan hoe zij innoverende projecten, die passen in de thematiek van de geestelijke gezondheidszorg, kan ondersteunen”. Over welke innoverende projecten gaat het? Er is een psychiatrische afdeling voor kinderen in opbouw, maar volstaat één Nederlandstalig ziekenhuis met een psychiatrische afdeling voor Nederlandstalige kinderen voor Brussel-Halle-Vilvoorde? Bestaan er plannen voor de volwassen Nederlandstalige psychiatrische patiënten in Brussel of blijven die in de kou staan? Vooral bij psychische en psychiatrische problemen is communicatie met de patiënt van het allerhoogste belang.

Wat zal men doen aan de alsmaar tanende mogelijkheden om in de Brusselse gezondheidszorg in het Nederlands te woord te worden gestaan? Lessen “aanmoedigen en ondersteunen” volstaan niet. Men moet de openbare gezondheidszorgsector dwingen de taalwetgeving te respecteren.

Wij moeten er zorg voor dragen dat de Vlamingen in Brussel geen tweede- of zelfs derderangsburgers zijn, in het bijzonder in de gezondheidszorg. Jammer genoeg biedt het Zomerakkoord geen garanties in dat opzicht.

De heer Erland Pison.– De implementatie van het erfgoedconvenant, het katalyserende belang van de VGC, culturele city marketing, interculturaliteit, voluntaristische partner, WMKJ's (Werkingen met Maatschappelijk Kwetsbare Jeugd), gedifferentieerd VBB-concept, tandemidee, dotaties, trekingsrechten, fondsen en leningen, inkomstenstructuur, de DIGO, NME, DOE, IBO-XYZ-model, CVO, CDB, VDAB, zorgkruispunten (contactpunten tussen vraag en aanbod van waaruit haal- en brengfuncties van zorg worden georganiseerd), het zorgstrategische plan, een conceptueel plan, de organisatorische en methodische ondersteuning, het intermediaire niveau, de symbiose van het tewerkstellingsbeleid en uiteraard het middenveld, de actoren, het werkveld, digitaal zorgnetwerk, Alzheimercafé, het strategische operationeel actieplan, de revitalisering, het minderhedenbeleidsplan, het Interreligieus en Levensbeschouwelijk Platform "Hoopvol Brussel", vrijetijdswinkel, residuaire bevoegdheden, correlatieve middelen, voluntaristische inzet veelal op vrijwillige basis (ik ken geen andere), azerty of querty heb ik niet gelezen.

U vraagt zich wellicht af waartoe deze opsomming leidt. Ik heb dat ook gedacht toen ik het Zomerakkoord las. Ik ben maar een eenvoudige jurist, dus ik heb zeer veel problemen met het lezen van teksten. Een dergelijke tekst wijst volgens mij op een gebrek aan coherent beleid dat moet worden weggestoken in een bijna Orwelliaans taalgebruik. Orwell zou jaloers zijn op de manier waarop men de werkelijkheid probeert te vormen door beelden. Een suggestie voor TV Brussel: zoals Villa Politica het Wetstrategie uitlegt aan de kijkers, kan TV Brussel misschien het Lombardees uitleggen. Ik dank iedereen voor de verbaasde aandacht.

De heer Sven Gatz, Vlaams volksvertegenwoordiger.– Het is de eerste keer dat ik in mijn nieuwe hoedanigheid het woord neem. Dat voelt een beetje vreemd aan. Ik zal er geen gewoonte van maken u onder druk te zetten of kritisch te benaderen. Alles wat ik zeg, moet ik uiteindelijk zelf doen in het Vlaams Parlement. Ik vraag me dan ook af of het verstandig is dat de Vlaamse parlementsleden hier vaak het woord voeren. Ik vraag de collega's dan ook het spel goed te spelen. We zullen enkele een-tweetjes moeten doen zoals in het voetbal. Op die manier zullen we vanuit Vlaams-Brussel en vanuit Brussel in Vlaanderen samen kunnen scoren.

Ik wil het Vlaams Blok een goede raad geven. Ik richt me daarvoor tot de echte leider van het Vlaams Blok, de heer Johan Demol, die extreem rechts een menselijk gelaat wil geven in Brussel. Het is geen goede zaak dat de heer Dominiek Lootens-Stael opnieuw fractieleider is, want wie zijn pleiade hoort van halve waarheden en hele leugens, kan die alleen maar onaanvaardbaar vinden.

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Wilt u een paar onwaarheden en leugens geven en weerleggen?

De heer Sven Gatz, Vlaams volksvertegenwoordiger.– Ik zal ze in het Integraal Verslag opzoeken. Ik had de gewoonte dat te doen toen ik nog vooraan op de banken zat. Dat is nu mijn rol niet meer. Ik heb in elk geval zeven of acht onwaarheden geteld. De heer Dominiek Lootens-Stael is daarin een kampioen. Hij is een spelbreker in de strategie om het Vlaams Blok een softer imago te geven.

De heer Dominiek Lootens-Stael.– U hoeft geen raad te geven aan de grootste partij van dit land. We bewijzen hoe het moet gebeuren. We moeten geen lessen krijgen, noch van Noël Slangen noch van u.

De heer Sven Gatz, Vlaams volksvertegenwoordiger.– Mijn gelijk is opnieuw bewezen. Ik raad de heer Johan Demol aan nog eens goed na te denken.

Voorts moeten we voor de 300.000-norm nog altijd een ander woord vinden. De meeste Brusselaars weten immers nog altijd niet waarover het gaat. Met die norm wordt bedoeld dat we ons offensief opstellen ten opzichte van de Brusselse bevolking.

Ik heb goed nieuws over het Brusselse deel van het Vlaamse regeerakkoord. Aangezien ik mee aan de onderhandelingstafel heb gezeten, kan ik alvast zeggen dat de 300.000-norm erin staat en dat de Vlaamse regering de lijn van de vorige regering op dat vlak wil doortrekken. Ik vind dat ook belangrijk. We willen ons in eerste instantie blijven richten tot de Nederlandstalige Brusselaars van thuis uit, de mensen die hier komen wonen of werken vanuit Vlaanderen, maar we richten ons ook uitdrukkelijk tot Marokkaanse ouders die hun kinderen naar het Nederlandstalige onderwijs sturen, tot de Turkse ouders die hun kind naar een Nederlandstalige voetbalclub sturen, tot de Brusselaars

Gatz

die een beroep doen op de Vlaamse zorgverzekering in Brussel.

Mevrouw Adelheid Byttebier.– Weet u ook of daarvoor geld wordt uitgetrokken?

De heer Sven Gatz, Vlaams volksvertegenwoordiger.– Ik ben niet de Vlaamse minister van Begroting, maar er zal evenveel geld ter beschikking worden gesteld als in het verleden en er zou eigenlijk nog meer geld moeten worden uitgetrokken. Ik kan daarover momenteel niet meer zeggen.

Principieel is dat goed nieuws. Er zullen middelen zijn, maar niet in die mate dat we kunnen doen wat we willen. We zullen keuzes moeten blijven maken. Het is van het grootste belang dat we ons niet opsluiten als een zeer goed beschermde kleine gemeenschap in deze stad. Dat is zeer comfortabel. Het is echter veel belangrijker op middellange termijn te denken, in ons eigen belang maar ook in het belang van alle Brusselaars. Die zaken vallen in de 300.000-norm perfect samen. Vandaar dat u op mij en de andere collega's op de achterste rij zult kunnen blijven rekenen. We zullen de volgende weken en maanden nog nagaan hoe we de 300.000-norm samen kunnen invullen.

De heer Johan Demol.– Het Vlaams Blok vormt één fractie. We zitten allemaal op dezelfde lijn en zullen aan hetzelfde koord trekken.

De heer Steven Vanackere, Vlaams volksvertegenwoordiger.– In het ontwerp-regeerakkoord van de nieuwe Vlaamse regering, geschreven onder leiding van formateur Yves Leterme, wordt de Vlaamse Gemeenschapscommissie erkend als prioritaire partner in het beleid. “Vlaanderen”, zo schrijft men “wil erop toezien dat het Vlaamse beleid niet stopt aan de gewestgrenzen, maar onverkort wordt toegepast in Brussel. Voor alle Vlaams decreet- en regelgevend werk wordt de zogenaamde “Brussel-toets” uitgevoerd (“waar mogelijk in overleg met de VGC”) en de Vlaamse regering engageert zich om de 30%-norm te hanteren, hetgeen betekent dat zij 300.000 Brusselaars als doelpubliek voor het beleid beschouwt. Alle sectoren waarin Vlaanderen hetzij rechtstreeks, hetzij via de VGC, bevoegdheden uitoefent in Brussel – en meer bepaald de daarvoor bestemde middelen – worden aan deze norm getoetst.”

Deze bondige greep uit het Brussels hoofdstuk van het Vlaams ontwerp-regeerakkoord, waaraan men vanavond de laatste hand legt, mag niet leiden tot het verkeerde besluit. Natuurlijk, vele Brusselaars die hebben meegewerkt aan de totstandkoming van deze regeerteksten, mogen met tevredenheid vaststellen dat de Vlaamse onderhandelaars enkele voor ons Brusselaars cruciale elementen hebben onderschreven, en dat is goed. Maar om een politicus van de vorige eeuw te parafraseren: “VGC, vraag niet wat de Vlaamse Gemeenschap voor u kan doen, maar vraag uzelf af wat u voor de Vlaamse Gemeenschap kunt doen”.

Daarom ben ik tevreden dat dit Zomerakkoord van de VGC spreekt over het partnerschap met de Vlaamse Gemeenschap als één van de strategische doelstellingen. “De beleidsmatige slagkracht van de VGC”, zo lees ik in dat Zomerakkoord, “staat of valt in belangrijke mate met een goede samenwerking, wisselwerking en (desgevallend) bestuurlijke symbiose met de Vlaamse Gemeenschap”.

De VGC zal zich dus gewetensvol moeten afvragen of ze ten aanzien van het Vlaamse beleid in Brussel een echte meerwaarde kan betekenen, door haar terreinkennis, haar capaciteit om een echt nabijheidsbeleid te ontwikkelen, haar flexibiliteit bij het in rekening brengen van Brusselse specificiteiten. Dat is overigens al een heel programma.

Wat de VGC altijd moet blijven vermijden, is de verleiding om in elk domein de “Vlaamse Gemeenschap in het klein” te spelen. Voor tal van bevoegdheden is het wijs dat Vlaanderen zelf en rechtstreeks zijn bevoegdheden ten volle waarmaakt in dit Hoofdstedelijk Gewest. Ook wanneer dat betekent dat de Brusselse gekozenen – moeizaam soms – moeten uitleggen welke bijzondere omstandigheden hier bestaan. Ook wanneer we ons moeten behelpen met welgemikte “Brussel-paragrafen” in de Vlaamse decreten. Wie de appels wil plukken moet soms op de schouders van de grote broer gaan zitten.

Het alternatief van een VGC die zich terugtrekt op zichzelf, is geen alternatief. Men zou dan de weg inslaan van een “apart beleid”, gevoerd door een door de Vlaamse Gemeenschap steeds minder begrepen groep van hoofdstedelingen, die op minder en minder enthousiasme zouden kunnen rekenen bij hun queeste naar geld en ondersteuning vanwege Vlaanderen. Het lijkt me veel meer aangewezen

Vanackere

om de Vlaamse Gemeenschap ervan te doordringen dat de Brusselse Vlamingen, en alle Brusselaars die daarvoor kiezen, integraal deel uitmaken van de Vlaamse Gemeenschap.

Ik heb er alle vertrouwen in dat deze visie, ook voor het VGC-College en de Raad, de komende vijf jaar een vaste leidraad zal zijn.

Mevrouw Els Ampe.– Het Vlaams Blok heeft het over kiezersbedrog, maar het is uitgerekend die partij die de kiezers bedriegt. Sinds jaar en dag zitten ze hier, maar nog nooit hebben we hen horen zeggen dat ze té veel verdienen. Zij kunnen perfect evenzoveel beleidsvoorstellen doen als hun collega's, maar ik heb van hen nog nooit voorstellen gehoord die niet of vaag of niet concreet zijn of die niet terugkeren naar het stenen tijdperk. (*Onderbrekingen van het Vlaams Blok*)

De Vlaams Blok-verkozenen stemmen altijd tegen, ze maken zich belachelijk en wentelen zich eendeloos in verongelijkt zelfbeklag. Bovendien doen ze niets anders dan hun collega's keer op keer valselijk beschuldigen, als waren we verderfelijke demonen. Wij moeten alsmaar wijken voor hun potsierlijke shows. (*Protest van het Vlaams Blok*)

Het is dan niet verwonderlijk dat ze ondanks hun groot aantal er niet in slagen ook maar iets te verwezenlijken voor de Brusselaars. Dit is het beste bewijs dat ze niets kunnen realiseren ondanks het feit dat ze de grootste partij zijn. Ze zijn dermate permanent verongelijkt dat ze door de andere fracties niet ernstig kunnen worden genomen. Als nieuw parlamentslid heb ik vandaag jammer genoeg kunnen vaststellen dat stemmen voor het Vlaams Blok niets meer is dan het gooien van parels voor de zwijnen.

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Dit gaat te ver. Haar woorden kunnen mevrouw Els Ampe eigenlijk niet kwalijk worden genomen, want ze is hier nog maar pas. Er werden gedurende de voorbije twee regeerperiodes tientallen voorstellen van het Vlaams Blok ingediend die door de meerderheid onveranderd werden weggestemd, terwijl identieke voorstellen vanwege de monstercoalitie wél werden goedgekeurd. Dat is dan toch een verdienste van het Vlaams Blok.

Op geen enkel moment hebben we gezegd dat een collega te veel verdient indien hij werkt in het belang van de Brusselse Vlaming. We stellen echter wel vast dat er collega's zijn die evenveel verdienen als wij, maar die niet ten bate van de Brusselse Vlaming werken, maar zich inzetten voor - wat ons betreft duistere - doelstellingen die niet de basisdoelstellingen van de VGC zijn.

Mevrouw Marie-Paule Quix.– Ik had me voorgenomen vanavond niets te zeggen en het zal ook de enige keer zijn dat ik het woord tot het Vlaams Blok zal richten. Wat het Vlaams Blok hier vanavond heeft gepresteerd, is ronduit schandelijk. Ze hebben een volledige groep gestigmatiseerd.

Het Vlaams Blok verklaarde “dat de vreemdelingen en nieuwkomers voor 99 procent Franstalig zijn en dat ze neerkijken op de Vlamingen” en “dat Vlaamse verenigingen minder geld krijgen omdat het vloeit naar obscure verenigingen van Ghanezen en Bantoes” (*Onderbrekingen en protest van het Vlaams Blok*).

De interculturalisering van de zorg voor oudere allochtonen vinden ze een schande. Het Vlaams Blok zou zich diep moeten schamen! Ik ging werkelijk door de grond van plaatsvervangende schaamte voor de heer Fouad Ahidar. Het merendeel van de migrantengemeenschap doet inspanningen om zich aan te passen, maar het Vlaams Blok stigmatiseert hen keer op keer.

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Ik vind het op mijn beurt een schande dat er in de Brusselse openbare ziekenhuizen vertalers en tolken zijn voor de vreemdelingen, maar dat onze eigen mensen, die nochtans wettelijke waarborgen hebben, er niet in hun taal terecht kunnen. Onze VGC trekt middelen uit om voor vreemdelingen die verblijven in ziekenhuizen te vertalen, terwijl de Nederlandstaligen in de kou blijven staan. Dezelfde bewindvoerders zijn verantwoordelijk voor het feit dat de taalwetgeving niet wordt toegepast.

Mevrouw Marie-Paule Quix.– U heeft nog nooit iets gedaan!

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Ik klaag dit al tien jaar aan en jaar na jaar zijn er meer Vlamingen die ons steunen in de aanklacht. Ik ben niet beschaamd voor wat ik heb gezegd. Er zijn meer kiezers die willen dat ik spreek dan dat er zijn die wil-

Lootens-Stael

len dat u spreekt, mevrouw Quix! Geen woord neem ik terug!

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Gezien het gevorderde uur zal het College niet alle door de raadsleden aangehaalde punten commentariëren.

Mijnheer Lootens-Stael heeft bedenkingen geformuleerd bij het feit dat wij de studenten niet zouden betrekken bij het culturele leven in Brussel. Hij kent echter ongetwijfeld de werking van Quartier Latin, die wij zullen blijven ondersteunen. Er is bijvoorbeeld de organisatie van de Dag van de Student. Wij voeren gerichte promotieacties die het culturele aanbod in AB, Beurs, KVS, ... aan de studenten kenbaar moet maken. Verder zijn er de Brusseldagen en de Brusselwandelingen voor de eerstejaarsstudenten in het hoger onderwijs. We staan jaarlijks in voor de verspreiding van de Brusselgidsen. Veel zaken die ondertussen tot het dagelijks beleid behoren, hebben we niet hernomen in het Zomerakkoord. We zijn van plan om die initiatieven voort te zetten.

Er waren verwijzingen naar het taalakkoord. De nieuwe ploeg van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest moest een initiatief nemen ten gevolge van een arrest van de Raad van State dat de rondzendbrieven inzake het taalhoffelijkheidssakkoord heeft geschorst. We hebben ervoor gekozen om samen met de Franstalige collega's onmiddellijk nieuwe rondzendbrieven die juridisch sluitend zijn en die de meest strikte toepassing van de taalwetgeving toelaten, te schrijven. De rondzendbrieven zullen worden verstuurd naar de gemeenten, de OCMW's en de openbare ziekenhuizen. De regel is dat alle personeelsleden, statutairen en contractuelen, in deze instellingen onderworpen zijn aan de taalwetgeving. We hebben in de nodige instrumenten voorzien om die regel te laten naleven. We moeten erover waken dat de continuïteit van de dienstverlening niet in het gedrang komt en daarom hebben we bepaald dat indien er voor contractuelen van de algemene regel wordt afgeweken, er aan drie voorwaarden moet worden voldaan. De Brusselse Gewestelijke Dienst voor Arbeidsbemiddeling heeft geen personeel dat voldoet aan de voorwaarden voor de aanwerving. De continuïteit van de dienstverlening kan in het gedrang komen indien de aanwerving van de contractueel niet gebeurt.

Tevens zal men ook steeds moeten kunnen aantonen dat Nederlandstaligen in de betrokken dienst kunnen geholpen worden.

Via de vice-gouverneur van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad enerzijds en via ons College anderzijds zal er bijzonder toezicht moeten uitgeoefend worden op de ziekenhuizen. Telkens men zal willen afwijken van de aanwerving van een contractueel in de betrokken dienst zal het systeem voorzien in de toetsing van de drie te eerbiedigen regels. Dit moet gebeuren vooraleer men een afwijking kan toestaan. Ik wou dit toch nog eens duidelijk stellen, ook in naam van beide collega's. Dit is trouwens de meest stringente regel die er mogelijk was en die binnen de huidige taalwetgeving kon geformuleerd worden. Dit neemt natuurlijk niet weg dat de taalwetgeving toch eens onder de loep zal moeten genomen worden en dat ze herschreven en gemoderniseerd zal moeten worden om meer aan te sluiten bij de huidige realiteit, die sterk afwijkt van de tijd dat de taalwetgeving opgesteld werd. Tal van instellingen die nu actief zijn op het terrein, bestonden in de jaren zestig nog niet. Een modernere versie van de taalwetgeving zou de toepassing ervan alleszins ten goede komen.

Mevrouw Adelheid Byttebier stelde zich vragen rond de audit en de opmaak van de begroting van 2005. Uiteraard zullen we proberen een analyse uit te werken voor een langere periode. Dit zal er echter ons niet van weerhouden om de begroting van 2005 op te maken zoals het hoort.

Deze lange-termijnanalyse moet de bedoeling hebben om een correcte planning op te kunnen stellen voor al onze projecten. Er zijn heel wat middelen gereserveerd in fondsen. Met deze fondsen moeten heel wat belangrijke projecten gerealiseerd worden. Als we nu al willen weten waar we binnen vijf jaar op financieel vlak zullen staan en indien we ook al willen weten wat er na die vijf jaar zal moeten gebeuren, is het nodig dat er een zeer grondige analyse gemaakt wordt. Deze analyse zal ons toelaten om een langer tijdspad uit te tekenen waarin we kunnen bepalen wat onze noden zijn en binnen welke marges we onze grootse projecten kunnen realiseren.

De heer Pascal Smet, collegelid.– Ik heb in de tussenkomsten weinig kritiek gehoord op de opties inzake cultuurbeleid. Er bestaat blijkbaar een ruime

Smet

consensus over wat we de komende jaren op dat terrein willen doen.

Ik wil concreet antwoorden op twee vragen die mevrouw Byttebier heeft gesteld over de verhouding van de gemeenschapscentra en Vlaamse schepenen. Op bladzijde zeven van het Zomerakkoord stellen we heel duidelijk dat we willen samenwerken met de Brusselse gemeenten en OCMW's. We willen deze rol vooral verdiepen en uitbreiden.

Als we spreken over Brusselse gemeenten denken we uiteraard in de eerste plaats aan onze Vlaamse schepenen in deze gemeenten. De vrees van mevrouw Byttebier hieromtrent is volstrekt overbodig.

Mevrouw Adelheid Byttebier.— Er luidt wel een klok maar ik vind geen klepel.

De heer Pascal Smet, collegelid.— Ik zal u eens tonen op welke manier u de klepel kunt vinden. *(Gelach)*

In de convenantgesprekken wordt melding gemaakt van de rol van de Vlaamse schepenen. Uiteraard zullen we hen in de toekomst bij deze gesprekken betrekken.

Ook voor de profilering van Brussel als cultuurstad is er heel goed nieuws. Bekijkt men het programma van het Hoofdstedelijk Gewest en van ons regeerakkoord dan merkt men dat we Brussel duidelijk willen promoten als cultuurstad.

Bovendien hebben we bekomen dat alle regeringsleden criteria zullen opstellen inzake het promoten van het nationaal en internationaal imago van Brussel. Gedurende de onderhandelingen spraken we af op welke manier we Brussel concreet kunnen promoten. Bovendien hebben we deze promotie ook in ons toeristisch beleid ingebed. Hiermee kunnen trouwens bijkomende jobs gecreëerd worden. Vele werkloze Brusselaars zijn immers laaggeschoold. Iedereen weet dat, als men de toeristische sector ook als een economisch gegeven beschouwt, men heel wat werkgelegenheid kan creëren.

We hebben ervoor geopteerd om planmatig strategische doelstellingen met daarbij horende aandachtspunten op te stellen. In het najaar zullen we

vervolgens ook operationele doelstellingen formuleren.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.— Ik heb heel wat positieve opmerkingen gehoord over het welzijnsbeleid.

Op het vlak van de personeelsbevoegdheid voel ik me nog wat onwennig. Ik neem me dan ook voor om op korte tijd de situatie van de VGC-administratie in te studeren. Ik kan mevrouw Byttebier alvast geruststellen dat het zeker niet mijn bedoeling is om frustraties te kweken binnen de administratie. Het is precies de bedoeling om, met de beperkte middelen waarover we beschikken, een zo performant mogelijke administratie uit te bouwen. Er staan concrete zaken over onder andere vorming in het regeerakkoord. U zal me echter wat tijd moeten gunnen om dit alles onder de knie te krijgen en een goed inzicht te krijgen in wat er leeft in de administratie en daarvoor een juist beleid uit te stippen. Uiteraard zullen we ook de Raad zelf hiervan nauwgezet op de hoogte houden.

Ik ben geschrokken van de uitlatingen van de Vlaams Blok-fractie inzake het welzijnsbeleid. Men stelde op laconieke wijze dat er te weinig zorgplaatsen voor senioren zijn en dat men enkel aandacht besteedt aan het interculturaliseren van de ouderenzorg. Ik wil benadrukken dat er in het regeerakkoord heel wat staat over de wegwerking van de blinde vlekken in de thuis- en gezondheidszorg. Het eigen Vlaamse zorgnetwerk moet virtueel en reëel gestalte krijgen tijdens deze legislatuur.

Mevrouw Byttebier pleitte diverse malen voor een betere samenwerking met de lokale besturen, gemeenten en OCMW's. Ons regeerakkoord is werkelijk doordoesemd van deze optie. Het regeerakkoord bepaalt dat er, waar men maar kan, moet samengewerkt worden. Wij willen dit natuurlijk ook voor het lokale Vlaamse sociale beleid.

De heer Ahidar heeft er ook voor gepleit dat we de lokale Brusselse besturen een plaats zouden geven in het lokale Vlaamse sociale beleid. We hebben echter altijd betreurd dat hierin niet voorzien was in het Vlaamse decreet. We zullen dan ook met onze toekomstige collega uit de Vlaamse regering nagaan of er een aantal zaken kunnen bijgestuurd worden. Naar analogie met het lokale culturele beleid kan er misschien ook op het vlak van het so-

Grouwels

ciale beleid naar een goede samenwerking gezocht worden met de Brusselse gemeenten en OCMW's.

Voor het overige noteerde ik dat de meeste fracties de opties van het regeerakkoord inzake de uitbreiding van de kinderopvang en inzake het beleid rond de etnisch culturele minderheden, ten zeerste onderschrijven.

Het Stedenfonds moeten we enten op wat er op dit vlak al gebeurt op het niveau van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. We kennen allemaal de wijkcontracten. Het Vlaamse Stedenfonds biedt heel wat mogelijkheden om in Brussel, vanuit een Vlaamse invalshoek een bijdrage te leveren in de stedelijke ontwikkeling. We zullen dit zeker nog verder uitbouwen. De voorbije jaren werd er al een belangrijke aanzet gegeven.

De diverse tussenkomsten beschouw ik in de eerste plaats als een ondersteuning van wat in het regeerakkoord staat.

De heer Dominiek Lootens-Stael.— Eerst en vooral zou ik willen reageren op de reactie van de heer Ahidar op mijn tussenkomst. Ik moet eerlijk zeggen dat ik zijn reactie niet goed begrijp, net zomin als ik begrijp dat hij het Vlaams Blok de schuld geeft van het feit dat er een bus met Marokkaanse mensen verongelukte in Poitiers. Ik begrijp die reactie ook niet omdat ik hem in de aanloop naar de verkiezingen in debatten op televisie dingen heb horen zeggen waaruit ik heb mogen opmaken dat hij de Brusselse realiteit vrij goed kent en begrijpt. Hij weet dus wel dat ik, en niet alleen ik maar ook mijn partijgenoten, over heel wat zaken wel degelijk de waarheid spreken.

Ik heb een probleem met het feit dat vreemdelingen weigeren zich aan te passen aan het gastland waar ze verblijven. Ik zal daar problemen mee blijven hebben en sta daarmee helemaal niet alleen. Ik heb er een probleem mee in de Brusselse realiteit, ik heb er ook een probleem mee wanneer het gaat over Franstaligen in de rand rond Brussel. Ik heb er een probleem mee dat ze weigeren zich aan te passen waar ze te gast zijn en integendeel menen hun eigen wetten te moeten stellen.

Ik heb er een probleem mee dat ze een nieuwe maatschappij vormen binnen de maatschappij en

dat die nieuwe maatschappij door de VGC gesubsidieerd wordt. Ik stel dat er altijd een probleem is wanneer er extra gemeenschappen binnen één gemeenschap zijn. Anderzijds meen ik te onthouden hebben dat de heer Ahidar toch begrijpt wat de Brusselse realiteit is. Ik verwijs naar de verkiezingsdebatten die ik heb gezien.

Aan de heer collegevoorzitter wil ik nog zeggen dat ik mij enorm stoor aan de nieuwe rondzendbrieven met betrekking tot de niet-toepassing van de taalwetgeving. De heer Vanhengel zegt in feite dat de taalwetgeving moet toegepast worden, maar eigenlijk niet altijd.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.— De taalwetgeving wordt altijd toegepast, maar het mag ook niet dat bijvoorbeeld bejaarden of zieken niet verzorgd zouden worden.

De heer Dominiek Lootens-Stael.— U weet zeer goed dat tot op de dag van vandaag het systeem van het taalhoffelijkheidssakkoord heeft bestaan, wat niets anders was dan de institutionalisering van het overtreden van de taalwetgeving. U bestendigt deze politiek door nieuwe rondzendbrieven te schrijven, terwijl u zeer goed weet dat de Franstaligen steeds opnieuw misbruik zullen maken van de achterpoortjes om de wet te overtreden. U weet even goed als ik dat de voogdijregeling in Brussel niet functioneert op het ogenblik dat de Franstaligen niet mee willen.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.— Eén van de sleutels is dat men moet weten wanneer een eventuele aanwerving absoluut noodzakelijk is. Vanaf september zullen daar eindelijk toetsbare criteria voor bestaan, wanneer de rondzendbrieven worden verstuurd. Binnen de regering zullen wij nu weten aan welke drie criteria – BGDA, continuïteit, tweetalige dienstverlening – we een aanwerving moeten toetsen. Ik kan u verzekeren dat we ons uiterste best zullen doen om de toepassing van die criteria en van die rondzendbrieven te doen naleven.

De heer Dominiek Lootens-Stael.— Het probleem is dat u afhankelijk bent van de goodwill van de Franstaligen. Ik heb daar absoluut geen vertrouwen in.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Dit kunnen we alleen maar veranderen als de Franstaligen meewillen en dat staat zo in de taalwetgeving.

De heer Dominiek Lootens-Stael.– U zou het anders kunnen doen en u zou vanuit uw machtspositie kunnen zeggen dat men de toepassing van de wet wil en niets anders.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.– Zou u het aanvaarden dat in bepaalde OCMW-rusthuizen bejaarden niet meer verzorgd geraken omdat men het personeel niet heeft?

De heer Dominiek Lootens-Stael.– Dat is een argument van het FDF, dat uiteindelijk overgenomen is door toenmalig collegelid Chabert en ondertussen blijkbaar ingang heeft gevonden. In het AZ VUB, waar men wettelijk niet verplicht is om tweetalig te zijn, is men eigenlijk drie-of viertalig. Blijkbaar vindt men daar wel personeel en bedient men de mensen in het Engels, het Frans, het Nederlands en zelfs een beetje in het Duits. Waarom kan dit niet in de openbare ziekenhuizen? U gaat me toch niet vertellen dat er geen meertalig personeel te vinden is. U moet misschien zorgen voor een betere verloning, promotiekansen enzovoort. Er zijn achterpoortjes gecreëerd en dat leidt tot misbruik. Het is zelfs nog erger. Vroeger werd er nog van de mensen geëist dat ze binnen de twee jaar een taalexamen zouden afleggen of een bewijs van taalkennis zouden leveren, maar dat is nu ook weggevalen. U heeft een systeem uitgedokterd dat zal leiden tot uitholling en overtreding van de taalwetgeving. Daar kunnen wij ons niet in vinden.

Mevrouw Adelheid Byttebier.– Ik betreur ten zeerste dat deze dag gekleurd is door de extremisten. De incidenten zorgen ervoor dat we ons werk vandaag maar half kunnen doen. Hopelijk blijft het daarbij. Die uitspraken werden in de andere assemblee unaniem afgekeurd. Het zal zeker niet bijdragen tot onze gemeenschappelijke strijd tegen de ‘kinderen van de duisternis’, zoals éminence grise Jos Chabert het altijd zegde. Laat ons op dat vlak met de meerderheid en de democratische oppositie de schouders zetten onder een democratisch project voor Brussel.

Ik blijf natuurlijk wat op mijn honger zitten met betrekking tot mijn opmerkingen. Ik heb gemerkt dat de discussies vooral gingen over extremisme en over het taalakkoord. De discussie over dat laatste

moet vooral gevoerd worden in het Gewest en in de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Er is te weinig gesproken over het Zomerakkoord.

Ik hoor collegevoorzitter Vanhengel zeggen, dat wat betreft het hoger onderwijs, ik moet gaan kijken naar de bijlage met de titel ‘samenwerkingsovereenkomst, protocol, beheersovereenkomst met Quartier Latin’. Ik heb ook niets gehoord over mijn opmerkingen met betrekking tot het onderwijs. Ik zal daar zeer zeker later op terugkomen.

Wat betreft de gemeenschapscentra, hoorde ik de geruststelling van collegelid Smet, maar het blijft voor mij nog steeds een open vraag wat de verhouding zal zijn inzake de rol van de gemeenten en van de schepenen. Ik hoop dat we met de Raad het initiatief kunnen nemen om de Vlaamse schepenen en de OCMW-voorzitters te laten debatteren hoe zij Vlaams Brussel op lokaal niveau kunnen invullen en welke middelen zij daarvoor nodig hebben.

Ik hoor ook dat ik mij geen zorgen moet maken over het financiële luik. Ik moet echter wel wachten op operationele doelstellingen. In een Vlaams regeerakkoord zal u zien dat de ambities ook cijfermatig zijn benaderd en dat dit een goed instrument is voor zowel het beleid als de oppositie. Men is daar hier niet op ingegaan. Het is in een democratie immers belangrijk dat men weet wat men kan toetsen.

Voor wat betreft het antwoord op het welzijnsluik, had ik in mijn nota's de woorden ‘protest, fout, pertinent onjuist’ staan. Het gaat hier over de volgende zin: “Het decreet lokaal sociaal beleid biedt in zijn huidige vorm geen geldige toepassing in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.” Dit is pertinent onjuist. Het is namelijk zo dat de toepassing van het lokaal sociaal beleid in Brussel vandaag wordt uitgewerkt door de Brusselse Hoofdstedelijke Raad. In de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het lokaal sociaal beleid is het enkel Brussel dat al echt geld heeft ontvangen. Er wordt nu gewoon gezocht naar de concrete toepassing van dat lokaal sociaal beleid. Dit wilde ik toch nog eens rechtzetten.

Ik eindig mijn tussenkomst met de vaststelling dat er nog heel wat werk zal zijn om nog meer verduidelijkingen te krijgen over het toekomstige beleid.

Mevrouw Brigitte De Pauw.– Ik ga niet helemaal akkoord met wat mevrouw Byttebier zegt. De verankering van het lokaal sociaal beleid in Brussel staat helemaal niet ingeschreven in het decreet. Dat moet gebeuren op vrijwillige basis, via een onderzoeksopdracht. Ik denk dat wat in het dit regeerakkoord staat, wel degelijk een concrete vraag is. Die vaststelling staat toch wel wat haaks op uw opmerking.

Stemming

– Het Beleidsakkoord 2004-2005 van de Vlaamse Gemeenschapscommissie wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 5; 1 lid heeft zich onthouden.

Hebben ja gestemd : Fouad Ahidar, Els Ampe, Jan Béghin, Jos Chabert, René Coppens, Carla Dejonghe, Brigitte De Pauw, Marie-Paule Quix, Jean-Luc Vanraes.

Hebben neen gestemd : Johan Demol, Frederic Erens, Dominiek Lootens-Stael, Erland Pison, Valérie Seyns.

Heeft zich onthouden : Adelheid Byttebier.

- *De vergadering wordt om 23u30 gesloten.*
  - *De Raad gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.*
-